

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON ORIGINAL STORIES

All
wrapped Up
in You

ROSIE
DANAN

USA Today bestselling author

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

AMAZON ORIGINAL STORIES

*All
Wrapped Up
in You*

**ROSIE
DANAN**

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2025 Rosie Danan Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz veya saklanamaz.

Amazon Original Stories, Seattle tarafından yayınlanmıştır. www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Amazon Original Stories, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662537431 (dijital)

Kapak tasarımı: Caroline Teagle Johnson

Kapak resmi: © abzee, © Richard T. Nowitz, © Yevgen Romanenko / Getty

Laura ve Leigh için

İÇİNDEKİLER

[Okumaya Başla](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Teşekkürler](#)

[Kahramanımızdan Özel Bir Tatil Mesajı](#)

[Rosie Danan'a Övgü](#)

[Rosie Danan'ın Diğer Kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

15 Aralık 2025

Piper: Kötü haberlerim var. Ruh ikizim başka insanlarla yatıyor. Mae: Hiç tanışmamışsanız ona ruh ikizin diye hitap edebilir misin?

Piper: İlk hepsinden . biz tanıştık tanıştık.ya da en en tanışmışsızdır. sadece fiziksel anlamda değil.

Mae: Mmm, kapının önüne koyduğun seramik kazın ayağına takılıp düşerek ayağını kırdıktan sonra, tamir masraflarını ödeyeceğini belirten bir notu kapına yapıştırmış olması sayılır mı bilmiyorum.

Piper: "Seramik kaz" mı, gerçekten?

Piper: Sanki onun adının Guustav olduğunu bilmiyormuşsun gibi.

Piper: Bu arada, ustaca uygulanan Gorilla Glue sayesinde ayağı eskisi gibi oldu. Sen sormadın ama.

Piper: Her neyse, bil diye söylüyorum, ruh ikizim o notun altına numarasını yazmış ve şimdi bazen mesajlaşıyoruz.

Mae: Bekle, gerçekten mi? Ne hakkında?

Piper: Çoğunlukla, yağmur ya da güneş fark etmeksizin sabah 7'de yaprakları süpürmeye ısrar eden karşıdaki adam.

Mae: Çok romantik geliyor.

Piper: Değil mi?

Mae: Tamam, ama neredeyse bir yıldır orada yaşıyorsun ve adamı hiç görmedin, bu biraz garip değil mi?

Piper: Doğru değil. Bir keresinde arkasından gördüm. Ben merdivenlerden çıkarken, büyük bir çamaşır sepetiyle dairesine giriyordu.

Mae: Yani burada Twilight'taki Jacob senaryosu yaşanıyor

... ama yeni doğmuş bir bebek yerine, rastgele bir adamın kışına mı aşık oldun?

Piper: Öyle söyleyince kulağa ucuz geliyor.

Mae: Üzgünüm, bebeğim. Neden birdenbire onun piyasadan çıktığına bu kadar eminiz? Koridorda sevgilisiyle mi karşılaştın?

Piper: Daha da kötüsü. Postacı dairelerimizi karıştırdı ve ben yanlışlıkla onun paketlerinden birini açtım.

Mae: O kadar da kötü değil ki? Seksi bir şey giy, kapısını çal ve geri ver.

Piper: Evet, bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Açtığım paket hassas bir konu ile ilgili...

Mae: Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum. Piper: Devasa bir Japon seks oyuncağı.

Mae: ... Önerim geçerli. Piper: MAE

Mae: Japon olduğunu nereden biliyorsun?

Piper: Kutunun üzerindeki yazıları okuyamadım, bu yüzden Google çeviri ile taradım. Ve ne çıktı biliyor musun? JUMBO. KİŞİSEL. MASAJ ALETİ.

Mae: Neyse, neşelen. Belki de kendi başına kullanıyordur!

Piper: Bu öneri beni rahatlatırdı, ama bunu ona nasıl geri vereceğimi hala çözmem gerekiyor. Aramızda "Jumbo Kişisel Masaj Aleti" yazan bir şey varken ilk kez göz göze gelemeyiz :(

Mae: Paketi tekrar bantla kapat!

Piper: Jumbo kişisel masaj aleti çok gizli bir dış ambalajla gelmiş olabilir ve biri — kim olduğunu söyleyemem — Black Friday'de sipariş ettiği daldırma blender olduğunu düşünerek kutuyu açmış olabilir.

Mae: Sen yapmadın

Piper: Yuvarlak silikonu gördüm ve hemen hepsini yatağımın altına ittim.

Mae: Senin yaşadığın sorunlar başkalarının başına gelmiyor gibi geliyor bana.

Birinci Bölüm

Scott, iş arkadaşının kız arkadaşıyla randevuya üçüncü tekerlek olarak katılmasını ısrarla istemesi kadar, üzgün, yalnız bir ezik havası yaydığı için muhtemelen utanmalı.

"Hadi ama dostum. Bu bir komedi programı. Alınma ama, yıllardır birlikte çalışıyoruz ve seni iki kez gülerken gördüm."

Başka biriyle olsaydı, Scott işini bir savunma olarak kullanabilirdi — sosyal planlardan kurtulmak için sağlam bir mazeret bulmak için, neden üçüncü sınıf acil servis asistanı olarak zorlu çalışma saatlerine ve bitmek bilmeyen strese katlansın ki?

Ama bu durumda bunun işe yaramayacağı açıktı, çünkü Jason da Scott'la aynı işi yapıyordu ve bir şekilde hastanenin dışında da bir hayatı vardı.

Görünüşe göre bir koğu kulübüne bile üye, bunu Scott, bu geceki stand-up gösterisinin biletiyle birlikte gelen iki "ücretsiz" içkiden ilkinin içerken öğrenir.

"Annoyance'a hiç gitmedin mi?" Jason'ın kız arkadaşı Emily başını sallıyor, çünkü Scott az önce aslında Chicago'lu olduğunu açıklamıştır. Kendi memleketinde eşleşmeyi başaran şanslı azınlıktan biridir.

Scott yüzünü buruşturur. Bunun bir trajedi olduğunu bilir. Chicago'nun harika, efsanevi bir komedi sahnesi vardır. O sadece... gerçekten eğlenmek için... zamanı yoktur. Dur. Kahretsin. Bu doğru olamaz.

Yedi yaşındayken ve küçük kız kardeşi Beth'e lösemi teşhisi konduğundan beri doktor olmak istiyordu. Beth on beş yıldır remisyonda, ama Scott, ailesiyle birlikte onu ziyaret etmek için çocuk hastanesine gittiği günleri asla unutmayacak.

İlk başta, maskeleri ve parlak beyaz önlükleriyle doktorların korkutucu olduğunu düşünmüştü. Ama sonra bir gün Dr. Franklin odaya girdi, anne babasına bazı çizelgeler gösterdi ve Beth'in eve gelebileceğini söyledi. O gün Scott'ın hayatının en güzel günüydü. Hala da öyle.

Birinin yüzündeki endişeyi silip, onun rahat bir nefes almasını sağlamak için ne kadar çaba sarf edilmesi gerektiğini hafife aldığını itiraf etmek, ruhunu parçalıyor. Çoğu gün, özellikle son zamanlarda, bunun için her şeyi feda etmek gerekiyor gibi geliyor. Tüm enerjisini. Sahip olduğu tüm iyimserliğini.

Aralık ayı olması da durumu kolaylaştırmıyor. Soğuk, amansız karanlıkta uyanıp eve geliyor. En son ne zaman yüzünde güneşi hissettiğini hatırlamıyor.

Scott, normal bir insan olmayı unutmaktan korkuyor. Sanki önlüğü ve laboratuvar ceketini giymek yerine, onlar onu giymeye başlamış gibi.

Kıyafetlerden bahsetmişken, bu etkinlik için giyinmeye çalıştı ve etrafına bakınca, açıkça abarttığı belli oldu. Jason ve Kelly güzel görünüyorlar, ama ikisi de spor ayakkabı giyiyor.

Scott'ın aptal oxford ayakkabıları, kulübün geçici barının önündeki zemine yapışıp duruyor. Yapışkan maddenin ne olduğunu bile bilmiyor. Umarım biradır. Burası çok karanlık, ayırt edemiyor.

Kaç tane katlanır sandalye kurulduğunu anlamaya çalışarak gözlerini kısıyor. Elli kadar mı? Zamanının çoğunu sert floresan ışık altında geçirdiği için, retinası neler olup bittiğini anlayamıyor.

Sahne yükseltilmiş, ama perde yok. Ortada bir mikrofon duruyor. Scott, kimin sahneye çıkacağını bile bilmediğini fark ediyor. Sahneye çıkacak olanın kendisi olmadığı açık.

"Peki, Noel için planların ne?" diyor Emily, erkek arkadaşına rahat bir samimiyetle yaslanarak, Scott'ın içini hafif, uzak bir hüznle dolduran bir şey hissettiren, cesur bir sohbet girişimi daha yapıyor.

Scott dokunmaya aç değil. Haftada dört gün, günde on iki saat boyunca insanlara dokunuyor. Ama bu insanlar yaralı ya da hasta ya da, elinden bir şey gelmediğinde, ölmek üzere. Uzun zamandır, sırf iyi hissettirdiği için, düşünmeden birine dokunmamış.

"Noel arifesinde çalışıyorum," diye cevap veriyor, onlara acıma duygusunu önlemek için abartılı bir yüz ifadesi takınıyor.

Aslında, gönüllü olarak çalışmayı kabul etti. Kelly ve Marshawn'ın çocukları var ve Derek, Avustralya'daki ailesini görmek için yirmi dört saatten fazla uçmak zorunda. Scott'ın ailesi banliyöde, kırk dakika uzaklıkta yaşıyor;

onları haftada bir kez Pazar akşam yemeğinde görüyor. Üstelik, en küçük iki kardeşi eşleri ve çocuklarıyla birlikte şehir dışından gelecekler. Scott'ın eski yatak odası ve çalışma odasındaki kanepeler zaten rezerve edildi. Herkesi yirmi beşinde görecek.

"Ah, üzgünüm dostum," dedi Jason. "Bu yıl Şükran Günü'nü ben yaptım."

Scott, Jason'ın içtenlikle empati kurmasını takdir ediyor, ama farkında olmadan başka bir konuşma katili konuya girmişler. Birkaç saniye durumu kurtarmak için söyleyecek bir şey arıyor, ama akıllı bir şey bulamayınca,

Scott bunun yerine tuvaletin nerede olduğunu soruyor.

Jason ona acıyarak arka taraftaki koridoru işaret eder.

Sorun şu ki, burada üç kapı var ve hiçbirinde işaret yok. Bu bir güvenlik tehlikesi ve/veya bina yönetmeliği ihlali gibi görünüyor, ama Scott, uzun zamandır ilk kez birinin onu dışarı çıkardığı bu anda öyle bir adam olmak istemiyor. Birdenbire ilk kapıyı dener ve yüzüne soğuk hava çarpar.

"Oh, pardon," diye refleks olarak, sırtını ona dönmüş şekilde kaldırımda oturan kadına söyler. Kadın, ona marshmallowları hatırlatan büyük şişme montlardan birini giymektedir.

Scott geldiği yoldan geri dönmek üzereyken kadının nefes alışını fark eder.

Hızlı. Deneyimlerine göre, genellikle panik atak öncesinde görülen şekilde sığ.

Kadın başını kaldırır. Kızıl kahverengi bukleleri, parmaklarıyla karıştırdığı için dağınıktır.

"İyi misin?" diye sorar Scott, çünkü istese de doktorluktan vazgeçemez.

"İyiyim. Biraz hava alıyorum." Ona zoraki bir gülümseme gösterir ve sonra tekrar arkasını döner.

Scott, kadının nefesini kontrol ettiğini, burnundan yavaşça nefes aldığını, aynı süre boyunca nefesini tuttuğunu ve sonra ağzından nefes verdiğini duyar — *bir, iki, üç, dört*.

Kutu nefes alma.

Demek bu onun ilk panik krizi değil.

Scott, dışarısı çok soğuk olsa da, en kötüsünün geçtiğinden emin olmak için bir süre daha kalmaya karar verir. Ama mesafesini korur

uzakta durur, sırtını soğuk tuğla duvara dayayarak kadının kendini sıkışmış hissetmemesini sağlar.

Kadın tekrar dönüyor, onun orada kaldığını görüyor ve boynunu biraz uzatarak ona bakıyor.

"Sadece..."

"Evet?"

Kısa bir an için kadının çok güzel olduğunu fark eder — uzun kirli kirpikli büyük kahverengi gözleri ve soğuktan pembeye dönmüş yüksek elmacık kemikleri — ama bu düşünce beyninde fazla yer tutmaz çünkü hala endişelidir, kadının panik atakını tamamen atlatıp atlatmadığını merak etmektedir.

Kadın başparmağını ağzına götürür ve ısırır. "Hiç hayatındaki tüm seçimlerini sorguladığın olur mu?"

Scott aşağıya bakar — ne, bu onun üzerine mi yazılmış?

Hiçbir yabancı ona bu kadar büyük, bu kadar doğrudan bir soru sormamıştı.

"Evet," der, itirafı hızlı ve tatmin edicidir. Sonra, utangaçlık hissederek, "Bazen," diye ekler.

"Gerçekten mi?" Kadın ona inanmıyormuş gibi gözlerini kısar. "Sen her şeyi yolunda olan birine benziyorsun."

"Neden böyle söylüyorsun?" Scott, istemese de gurur duymuştu. Beth'in ona hep "çalalayan" demesinin nedeni buydu.

Yabancı kadın başını eğerek onu inceledi.

"Chino pantolonun yüzünden olabilir."

Scott kendini tutamadı: Güldü. Ses, önlerindeki boş sokakta yankılandı. Sokakta, çöp tenekesinden plastik bir ren geyiği çıkıntı yapıyordu, kırmızı burnu giderek uzayan aralıklarla yanıp sönüyordu — şüphesiz pilin ömrü bitmek üzereydi.

Ve belki de Jason haklıydı: Sanki kaburgalarının etrafındaki örümcek ağlarını temizliyormuş gibi hissediyordu.

Başka birinden böyle bir yorum gelseydi, biraz kırılmış hissedebilirdi. Ama bu kadında, bunu söyleme şekliyle ilgili, yargılayıcı olmaktan çok düşünceli bir yan vardı.

"Takvim yılının sonu, herkesi en azından biraz düşünmeye sevk ediyor galiba," diyor.

"Muhtemelen öyledir." Kadın başını sallar. "Ayrıca Noel doğası gereği melankoliktir."

"Öyle mi?" Scott, bacaklarına kan akışını sağlamak için ayaklarını hafifçe yere vurur. Aynı bayramdan mı bahsediyorlar?

"Tabii ki, tamamen değil. Birçok güzel yanı var. Süslemeler, müzik" — parmaklarıyla sayıyor, etkisi adaçayı yeşili eldivenlerle azalıyor — "tüm ikramlar. Şanslıysan bazı hediyeler. Ama riskler çok yüksek. Hayal kırıklığına uğrama ihtimali çok fazla. Planların suya düşme ihtimali."

"Acil servis tatillerde her zaman cehennem gibidir," diye itiraf ediyor Scott.

"Evet," diyor, bacağını vurgulu bir şekilde tokatlayarak. "Ben de bir yerde okumuştum."

Scott gülümser. Kızın nefesi normal, sağlıklı ritmine dönmüştür. "Bu yüzden birine aşık olman lazım."

"Anlamadım?" Scott, onu doğru duyduğundan emin olamadan öne eğilir. "Oh." Kız saçlarını kulaklarının arkasına atar ve başka yere bakar.

"Bu sadece çalışma teorisi."

"Duymak isterim."

"Evet?" Gözleri tekrar ona döndü, gülümsemesi tereddütlüydü, bir soru gibiydi.

Scott duvardan iterek, yanına oturur. "Lütfen. Bilmem gerek."

"Tamam," diye başlar, onun yakınlığıyla cesaretlenerek. "Noel'in bekarlar için yılın en kötü zamanı olduğunu biliyor musun?"

"Peki ya Sevgililer Günü?"

"Hayır," der kararlı bir şekilde. "Yaygın bir yanılgı. Ama Sevgililer Günü, tatlı bir tanışma potansiyeli ile doludur. Olumlu bir şekilde doludur. Nereye giderseniz gidin, hayatınızın aşkıyla karşılaşabilirsiniz. Fırın? Çiçekçi? Çömlek atölyesi? Oooh, otobüs durağında, *yağmurda* birlikte yakalanmış olarak?"

Küçük bir şef öpücüğü hareketi yaptı.

Scott tamamen, çaresizce, büyülenir.

"Ama Noel'de bekarsan? Unut gitsin." Ellerini havaya kaldırır, burnuna vurmaktan kıl payı kaçır. "Senin için tatlı bir tanışma olmayacak. Her şey kapalı! Herkesin planları var. Yılbaşı gecesini beklemelisin. Uygulamalar bile sessiz. Aşk, senin tek can simidin."

"Çok ikna edici bir argüman."

"Teşekkürler." Çenesini yukarı kaldırır — mutlu, diye düşünür Scott.

"Benim kendi teorim var." Normalde paylaşacağı bir şey değil. Ama Scott bu sohbetten çok keyif alıyor ve bitmesini istemiyor.

"Öyle mi?" Kız ona, beklediği gibi biri değilmiş gibi bakmaya devam ediyor.

Onu şaşırtmayı seviyor. Ve görünüşe göre, kendini de.

"Noel'i görmezden geliyorum. Her gün gibi davranıyorum. Beklentim yok, hayal kırıklığım yok."

"Mantığını anlıyorum," diyor kadın, ama kaşlarını çatmasından, onun kadar kolay ikna olmadığı belli. "Yine de cazip, değil mi?"

Kadın ona doğru döner ve Scott artık onun ne kadar güzel olduğunu görmezden gelmek için hiçbir nedeni kalmaz. Artık endişelendiği şey kendi nefesidir.

"Noel sabahı uyandığında tam olarak istediğin şeyi hayal et."

Scott kafasını sallar, kafası bulanıktır. Soğuktan dolayıdır, eminim. "Ya ne istediğimi bilmiyorsam?"

Bu itiraf, tatilden veya yıl sonundan daha büyük bir anlam taşıyor. Hayatı boyunca peşinde koştuğu hedefi, yani uzman doktor olmayı neredeyse başardığını ilk kez yüksek sesle söylüyor ve bu hedefe ulaştığında ne yapacağını hiç bilmiyor.

"Biliyorsun," diyor gizemli kadın, tartışmaya yer bırakmayacak bir özgüvenle. "Sadece kendine karşı dürüst olmalısın. Aklına gelecektir."

Scott kadına adını sormak istiyor. Yanında biri var mı diye.

Ona Noel'de ne istediğini sormak istiyor.

Ama arkalarındaki kapı açılır; rüzgârın etkisiyle kapının binanın yan tarafına çarpması ikisini de korkutur.

Scott, birbirlerine ne kadar yakın durduklarını fark etmemiştir. Geriye yaslandığında, soğuk tekrar onu sarar ve dişleri titremeye başlar.

"Piper?" kapıda kulaklıklılı kadın diyor. "Beş dakika sonra sahneye çıkacaksın, bebeğim."

"Her neyse," diyor yabancısı Piper, kulağına fısıldayarak, ayağı kalkarken elini omzuna koyarak, "Umarım istediğini alırsın."

Sonra hoparlörlerden seyircilerin yerlerine geçmelerini isteyen tiz bir anons duyulur ve kadın karanlığa dalar.

Scott, onu aramaya gelen Jason ve Emily ile koridorda karşılaşır.

"Ne oldu?" diye sorar Jason, üçüncü sırada yerlerini aldıktan sonra. "Çok uzun süre yoktun."

"Kayboldum," diye itiraf ediyor Scott.

Açılış boyunca kalbi deli gibi atıyor. Ve sonra, işte orada, sahneye çıkıyor, kabarık mont yerine — yutkunuyor — siyah bir kısa üst giymiş. Sunucu, "Bayanlar ve baylar, Piper Sadler" diye sesleniyor, Piper el sallıyor ve mikrofonu alıyor.

Scott, birkaç dakika önce onu arkada, nefesi kesik kesik ve hızlı bir şekilde görmemiş olsaydı, komşusu için gönderilmiş olan ve seks oyuncağı olduğu ortaya çıkan bir paketi yanlışlıkla açtığı hikayesine dalarken, onun hayatında hiç gergin olmadığını asla inanmazdı.

İkinci Bölüm

3B kim?

Görünüşe göre, geçen hafta Scott'ı o komedi gösterisine götürmek, Jason'ın arkadaşlıklarına yeterince güvenmesini sağlamış ki, Scott'ı dinlenme odasına kadar takip edip omzunun üzerinden telefonunu okumuş.

"Komşum," diye cevapladı Scott, başını kaldırmadan. Scott aslında kadının adını bilmiyordu. Zaten, her halükarda, bunu Jason'a söylemeye niyeti yoktu. Jason, bir kez bir şeye takılan bir köpek gibiydi.

Ama kendini kötü hissediyor. Kadın yılın başında yan daireye taşınmıştı ve Scott, kapıyı çalarak kendini tanıtmanın uygun ve nazik olacağı fırsatı tamamen kaçırmıştı.

Bu konuda kendini kötü hissediyor, özellikle de son zamanlarda daha sık mesajlaşmaya başladıklarından beri.

O: Bilgin olsun, bodrumdaki çamaşır makinesi bozuldu!

O: Ön kapıya kuru buz serptim ama yine de girerken dikkatli ol.

Bu hoş. Komşuluk ilişkisi. Scott'ın özlediğini bilmediği bir şey. Altı kişiyle üç yatak odalı bir evde büyüdüktan sonra kendi alanına sahip olmayı seviyor. Ama 3B ortaya çıkana kadar, "ev" tanımının bu küçük şefkat ve ilgi anlarını ne kadar içerdiğini fark etmemişti.

"Ne diyor?" Jason'ın komplocu bir şekilde kaşlarını kaldırması, Scott'a yüzünde aptalca bir gülümsemenin kalıntılarının olduğunu fark etmesini sağlar.

Ve Scott da bunu anlamaya çalışıyor. Vardiyası sırasında telefonunu dolabında tutuyor. Bu yüzden her zaman on iki saatlik bildirimleri yetişmek zorunda kalıyor.

Ekranındaki kısa mesaja bakıyor. "Sanırım benim bitkime bakıyor?"

Daireleri, Hyde Park'ta dönüştürülmüş üç katlı bir binada bulunuyor ve her kat, merdivenlerin yanındaki büyük cumbalı pencereli bir koridoru paylaşan iki daireye bölünmüş durumda.

Beth, pencerenin geniş pervazının bitki yetiştirmek için mükemmel olduğunu söyleyip duruyordu, ta ki — muhtemelen ipucunu anlayamadığı için — Temmuz ayında doğum gününde ona küçük bir yılan bitkisi hediye edene kadar.

Beth haklı: Küçük adam, o pencere pervazından Chicago'nun sınırlı güneş ışınlarını emerek oldukça mutlu görünüyor.

Scott, daireye girip çıkarken onun yanından geçmekten hoşlanıyor. Bu, koridoru biraz daha sıcak, biraz daha kişisel hale getiriyor.

3B, neredeyse geldiği anda kapısının önüne inkar edilemez bir iz bırakmıştı. Scott, onun takdire şayan açık sözlülüğünü düşününce gülmek istiyor.

Buna kıyasla, Scott'ın evinin önü çok sade. Hoş geldiniz paspası yok. Çelenk yok. Dışarısı da içeri kadar soğuk ve kişisel olmayan bir yer.

Aptalca gelebilir, ama ortak koridora bitki koymaktan büyük gurur duyuyor. Açık tuğla duvarın sıcak kırmızısına karşı parlak bir yeşil patlama.

Yaprakların havaya kattığı az miktardaki ekstra oksijenin doğrudan ciğerlerine gittiğine yemin ediyor. Bazen eve geldiğinde, o bitkinin önünden geçmek, gün boyunca aldığı ilk derin nefes gibi geliyor.

Bitkiye iyi bakıyordu. Şimdi düşününce, Ekim başında hastanenin özellikle şiddetli bir grip sezonunun başlangıcıyla sarsıldığı, tüm hastaların yanı sıra personelin yarısının da hastalandığı, yaprakların solmaya başladığı birkaç yoğun hafta olmuş olabileceğini düşünüyor.

Scott, çift vardiya çalışmasının ardından ağrıyan vücudunu merdivenlerden yukarı sürüklediğini, yıpranmış görünen küçük yılan bitkisini gördüğünü ve "Kahretsin, onu sulamam lazım. İçeri girer girmez bir bardak alıp onu sulayacağım" diye düşündüğünü belirsiz bir şekilde hatırlıyor.

Ama sonra, kaçınılmaz olarak, içeri girdi ve diğer işler daha yüksek sesle bağırmaya başladı.

İyi ya da kötü, Scott böyle çalışır, böyle yaşardı: en acil ihtiyacı önce karşılamak.

Ve yılan bitkisi sabırlı ve sessizdir. Bir yerden sonra, onun sürekli yeşil bulanıklığını,

uzun ve zorlu bir günün sonunda aldığı o ilk derin nefes gibi.

Ama sonra, bu sabah, güneş doğmadan soğukta kapısını kilitlerken, Scott baktı ve şaşkınlıkla telefonunu çıkardı.

Bugün, 04:07

Scott: Bu garip gelebilir, ama acaba benim bitkimi değiştirdin mi?

Vardiyası saat beşte başlamadan önce bir cevap beklemiyordu. Her zamanki gibi telefonunu dolabına koydu.

Ama şimdi, on iki saatten fazla bir süre sonra, 3B'nin muhtemelen uyandığında, sabah 8:00 civarında cevap verdiğini görüyor.

Apt 3B: İyi haber, o bitki hala senin. Kökleri sıkışmaya başladığı için saksısını değiştirdim.

Büyüdü mü? O kadar mı? Scott şaşırır. Beth, yılan bitkilerinin dayanıklı olduğunu söylemişti.

Jason, dinlenme odasındaki buzdolabının içindeki karışık eşyaları gürültüyle karıştırırken, o bir cevap yazıyor. Oh. Bunu yaptığın için teşekkürler. Ölüyor sandım.

Hemen ardından bir dizi mesaj gelir.

Apt 3B: Şey

Apt 3B: Ben de birkaç aydır onu suluyordum Apt 3B:

Kahretsin. Scott ne diyeceğini bilmiyor. Parmakları telefonun üzerinde duruyor.

Görünüşe göre, 3B onun sessizliğini hoşnutsuzluk olarak yorumluyor.

Apt 3B: Özür dilerim!! Benim bitkim olmadığını biliyorum. Her gün onu görmekten çok hoşlanıyordum. Ve bitki ölmek üzereydi. Hem de çok kötü bir şekilde. Benim hatam. Ona isim vermek gibi acemi bir hata yaptım.

Scott, yazarken yine gülümsedi. Adı ne?

Apt 3B: Sal. Rahmetli büyük amcamın adı. Saçında çok belirgin beyaz bir çizgi vardı.

Scott kahkahayı bastırıyor. Benzerliği hayal edebiliyor.

"Peki, ona çıkma teklif edecek misin?" Jason bulduğu Gatorade'in kapağını açar.

"Çıkma teklif etmek mi?" Soru mantıklı gelmiyor.

"Evet." Jason duraksar ve bir yudum alır. "Hadi ama. Ondan hoşlandığın belli.

Yüzün kızardı."

"Hayır, öyle değil... Sıcak... Yani, onu severim." Normal derecede. "Ama öyle değil. O yaşlı bir kadın." Bu öneri karşısında mantıksız bir şekilde skandal hissediyor.

"Olmaz." Jason masaya oturur, bacak bacak üstüne atar. "Gerçekten mi?"

"Yani, kesin olarak bilmiyorum, sanırım. Ama ön kapısının önünde seramik bir kaz var ve ona kıyafetler yapıyor."

Jason çenesini kaşıyor. "Ne tür kıyafetler?"

Scott düşünür. "Biraz mevsimsel gibi görünüyorlar." İlkbaharda yağmurluk ve botlar. Cadılar Bayramı'nda klasik beyaz çarşafli hayalet kostümü. "Şu anda bir elf."

"Tamam, evet." Jason kararlı bir şekilde başını salladı. "Bu büyükanneliğin bir göstergesi. Ama belki de o bir kılıç dişli kaplandır."

"Ne?"

"60 yaşın üzerindeki puma'lara öyle diyorlar."

Jason çeşitli büyük kedileri saymaya devam edince Scott dinlemeyi bırakır. 3B'nin kendi yaşına daha yakın olabileceği önerisi onda bir şeyleri sarsar. Bunca aydan sonra, onun nasıl görüldüğünü hiç düşünmemiş olması nasıl mümkün olabilir?

Belki de bunun nedeni, her gün, bütün gün farklı vücutlarla uğraşmasıdır. Onu acilen ihtiyaç duyan vücutlar. Belki de bu yüzden, şekli olmadan onun varlığından bu kadar kolayca zevk alabilmiştir. Onu ön kapısı ve kazından tanımak. Ve onun mesajlarını okumaktan aldığı basit zevk.

Şimdi onu hayal etmeye zorladığında, aklına *The Golden Girls* dizisindeki Ma geliyor. Pamuk topu gibi beyaz saçlar. Kalın camlı gözlükler. Belki kadife bir takım elbise. Parlak beyaz spor ayakkabılar.

Peki ya yaşı konusunda tamamen yanılıyorsa? Ya yirmi altı ile kırk yaşları arasındaysa, ki bu da otuz iki yaşındaki onun için uygun olduğunu düşündüğü yaş aralığı?

Scott'ın "Hey, kaç yaşındasın?" diye sorup bunu normal bir şey gibi gösterebileceği bir durum değil.

Neden 3B'nin, daha iyi bir kelime bulamadığı için, "uygun" olduğunu bilseydi, onunla konuşurken çok daha utangaç olacağına dair garip bir hisse kapılıyor? Scott, son zamanlarda Tinder'da eşleştiği diğerlerinden daha fazla mesaj atıyor ona.

Ya, örneğin, o kadın geçen geceki güzel komedyen gibi görünseydi?

"Dostum," diyor Jason vurgulu bir şekilde, "ya bu kadın hayatının aşkıysa?"

Scott eliyle onu uzaklaştırır. Muhtemelen değildir. Muhtemelen.

"Dr. Harrison?" Sorumlu hemşireleri Nora, başını odaya sokar.

Scott iç çeker. Bunun nasıl sonuçlanacağını zaten çok iyi bilmektedir. Yine de boşuna bir şekilde, "Nora, ben bittim. Bittiğimi biliyorsun." der. "Bittin," diye onaylar Nora, başını sallayarak.

"Bundan sonra."

Ağzı kapalı gülümsemesi teselli edici, umut verici değil; her türlü direnişin bir maske olduğunu biliyor. Nora haftada en az iki kez Scott'ın kışını kurtarıyor.

Scott ayağa kalkar.

"Altı dikişten fazla olamaz," diye söz verir Nora. "O çok tatlı bir kız. Saatlerdir orada oturuyor."

"Bir tane daha," diye kabul eder, formalite icabı.

Nora ona çizelgeyi uzatırken, "Beni güldürdü," diye ekler. Zaten gitmeye niyetliydi, ama bu sözü onu kesinleştirir.

Üçüncü Bölüm

Noel'den beş gün önce, Piper acil serviste Noel Baba'nın yanında oturuyor.

Görünüşe göre, alışveriş merkezindeki son vardiyası sırtındaki bel fıtığını ağırlaştırmış.

Piper, şakaklarına bir yığın kağıt havlu tutuyor ve sempatiyle başını sallıyor.

"Bayan Sadler?" Pembe önlüklü bir hemşire bekleme odasının kapısından seslenir.

"Benim." Noel Baba'ya acil şifalar diler ve ayağa kalkar.

Nora adını veren hemşire, Piper'ı perdeli bir acil servis odasına götürür.

Hemşire odasının önünden geçerken, Waitresses grubunun "Christmas Wrapping" şarkısı birinin masasındaki kablosuz hoparlörden hafifçe duyuluyor.

Piper bu çabayı takdir eder. Tatil neşesini kendi başına yaratmanın ne demek olduğunu bilir. Özellikle bu yıl.

Perdenin arkasına geçtikten sonra, olanları tekrar anlatır (dersin ardından Second City'den çıkarken, patronu Charlie amplifikatörle içeri giriyordu. Charlie onu görmedi ve uzun lafın kıyası, Piper alnıyla paslanmaz çelik bir kapıyı durdurdu).

Nora, hayati organlarını ve göz bebeklerini kontrol eder ve Piper'ın tahminine göre, kafasını çarptığı için daha ciddi bir nörolojik muayeneye gerek olup olmadığını belirlemek için ek sorular sorar.

Alerjileri ve ilaçları (yok) ve tetanos aşısı durumunu (güncel) konuştuktan sonra, Nora bir doktorun hemen gelip onu muayene edeceğini vaat eder.

Kapı kapanırken Piper derin bir nefes alır. Alnındaki acı, yalnız kaldığı için şimdi daha da şiddetlidir.

Çenesini öne doğru sarkıtıyor. En sevdiği krem rengi süveterinin önü kanla lekelenmiş.

Bunun çıkması imkansız.

Aniden boğazı düğümlenir. Ağlamayacaktır — kapı ona çarptığında ağlamamıştı ve o anda çok daha fazla acımıştı — ama son zamanlarda bağımsızlığı için ne kadar çaba harcadığını birdenbire görmezden gelemez.

Charlie ona eşlik etmesi için birini göndermek istediğinde neden bu kadar kesin bir şekilde hayır dedi? İnsanları hayatına sokmak bir sel kapısı açmak değildi. Beyaz önlüklü bir adam köşeyi döndüğünde irkildi. Hemşire "bir dakika" dediğinde, Piper bunun doktor zamanında yirmi dakika anlamına geldiğini varsaymıştı. Sedye üzerinde daha dik oturur, sert floresan ışıkların altında kendini kırılğan hissetmemek için mücadele eder. Ama doktor henüz ona bakmamaktadır.

Kaşlarını çatmış, Piper'ın göremediği birine "kes şunu" dercesine elini havada sallıyor. O kişi, "Hey, Noel Baba, Dr. Harrison'a bir kız arkadaş getirebilir misin? Bu yıl çok uslu davrandı" diyor, sesi duyulacak kadar yüksek.

Piper'ın doktoru perdeyi çekerek metal direğin üzerinde biraz daha uzağa kaydırıyor, sanki bu şekilde odayı ses geçirmez hale getirebilecekmiş gibi.

Sol gözünün yarısını kapatan kağıt havlu nedeniyle kesin olarak söylemek zor, ama Piper onun yakışıklı olduğundan oldukça emin. Roma burnu, dağınık siyah saçları ve -yanılmıyorsa- belirgin elmacık kemiklerinin üstünde hafif pembe bir leke görünüyor.

"Bunun için çok üzgünüm," diyor doktor, ilk kez tamamen ona dönerek. "Ben Dr. ..." Sözüünü kesip, kadının yüzüne bakıyor.

"Durun da tahmin edeyim," Piper, duraklama uzadığında teklif eder. "Harrison?"

Doktor gözlerini kırıştırır, başını sallar, tekrar "Özür dilerim" der ve sonra, sanki onaylamak istercesine kolunun altından dosyayı çıkararak ona bakar ve "Evet" der.

"Piper Sadler mı?" Adı tanıdık geliyormuş gibi söylüyor.

Piper, onu iyice görebilmek için bir saniye kağıt havluyu indirme riskini aldı. Ve yüzünün yanından yavaşça kan akmaya başlasa da

yüzünün yanından akmaya başlasa da, bunu yaptığına memnun olur.

Kulübün arkasındaki yakışıklı adam!

Onu tanıdığına gülümser, ancak bunu yapmak pek rahat değildir, yüz kaslarının gerilmesinden dolayı.

"Oh! Hey! Sensin!"

"*Sen misin*"?! Harika, şimdi sıra ona kızarmaya geldi.

Neyse ki, adam onun pek de hoş olmayan selamlamasını fark etmemiş gibi görünüyor. Yaralanmış halini görünce bir anda dikkatini ona verir. Bir anda karşısına geçer.

"Dur, izin ver..." Köşedeki istasyondan, onun çok kötü kullanılmış kağıt havlularından çok daha hafif ve küçük bir gazlı bez alır. "Bu daha rahat olmalı."

"Teşekkürler," diyor Piper, yanağını hafifçe silip şakağına tekrar bastırıyor. "Böyle daha iyi."

Olanları üçüncü kez anlatır ve ardından Dr. Harrison, gözlerine bakıp yüzüne nazikçe dokunarak muayene yapar. Laboratuvar önlüğünün cebinden dışarı çıkan wintergreen sakız paketinin kokusu gelir burnuna.

Neyse ki, o içeri girmeden önce kalp atış hızını ölçmüşler.

On beş dakika sonra, yarasını temizledi ve Piper kapının ona çarpmasından memnun değildi, ama olay olduğunda Charlie'ye kızgın olduğundan çok daha az kızgındı.

"Geçen geceki performansını çok beğendim," diyor Dr. Harrison, sonunda daha önce tanıştıklarını kabul ederek.

Normal şartlarda Piper gurur duyardı, hatta gurur duymaktan da öte, çok mutlu olurdu. Sanatını geliştirmek için çok çalışıyordu. Bu iltifatı hak etmişti.

Ama bunu söylerken dirseğinin yanındaki tepside bir iğne aldı. Büyük bir iğne.

Piper gözlerini kısarak ona bakar. "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

"Evet," diye kabul eder, dürüst, nazik ve silahsızlandırıcı bir şekilde hafifçe gülümser. "Dikiş atmadan önce lokal anestezi uygulamam gerekiyor. Bir çimdik ve ardından hafif bir yanma hissedeceksin, ama ondan sonra hiçbir şey hissetmeyeceksin."

Piper boğazını temizler, ama başını sallamaz.

Dr. Harrison iğneyle yaklaşıp.

Tırnaklarını avuç içlerine bastırır, tam da onun tarif ettiği gibi önce bir acı, sonra bir yanma hisseder. Ama ikisi de, iğneyi atmak için geri çekilmeden önce söylediği "Açıkça söylemek gerekirse, seni çok komik buluyorum" sözleri kadar aklında kalmaz.

Birkaç dakika bekledikten sonra, eldivenli başparmaklarıyla Piper'ın alnına bastırarak uyuşturucunun tam olarak etki ettiğini kontrol eder.

Bu noktada Piper, hastanenin onun gözlerinin rengiyle aynı mavi tonunda bir önlük giymesine izin vermesinin sorumsuzca olduğuna karar verir.

Yetişkin hayatı boyunca, yakışıklı, iyi bir işi olan, bekar bir erkeğin karşısına oturup "Komedyen olmak nasıl bir şey?" diye sormasını, görünüşte samimi bir ilgiyle, beklemiştir.

Tabii ki bu, Piper'ın ona çıkma teklif etmesinin kesinlikle uygun olmayacağı bir durumda gerçekleşir.

"Zor," diye cevaplar. Onun önünde zaten savunmasız olduğunu düşünür: Adam onun performansını izlemiştir. Ve belki de daha da suçlayıcı olanı, performansından önce onu görmüştür: gergin ve tedirgin, yüzüncü kez gerçekten oraya çıkıp yabancıların önünde içini dökmek isteyip istemediğini sorgularken.

Piper neredeyse on yıldır stand-up yapıyor. Sonuçta, sahnede paylaştığı yönleriyle rahat. Ama Chicago General'ın acil servisi, mikrofonun arkasındaki yerinden çok farklı. Bu soğuk, steril odada otururken, normalde şakalarının işe yaramasını sağlayan, elle koparılmış kırılabilir taneleri birdenbire azı dişlerine sıkışmış gibi hissediyor.

"Beni yanlış anlamayın." Kendini açıklamak, açıklamak zorunda hissediyor. "Komediye seviyorum. Sevmeseydim çoktan bırakmış olurum. Ama sürekli kariyerimi bir araya getirmeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Stand-up, sizin geldiğiniz gösteri gibi... Bu tür işler benim için çok nadir oluyor."

Piper, ilk dikişi atarken çektiği hissi görmezden gelir. Bölge tamamen uyuşmuştur, acıtmamaktadır, ama yine de bu tuhaflık kanını dondurur. Titrek bir nefes alır ve uzaktaki duvardaki Ebola posterine bakarak önüne bakar.

"Stand-up dışında başka ne yapıyorsun?"

Piper, Dr. Harrison'ın gerçekten ilgilediğini mi, yoksa sadece Frankenstein cosplayine gireceğini düşünmemesi için mi bu konuyu açtığını anlayamıyor. Her halükarda, konuşmayı sürdürmeye karar veriyor.

"Çoğunlukla öğretmenlik yapıyorum. Second City ve iO'da."

Yoğun, bazen düzensiz programına odaklanmak onu sakinleştiriyor. O yavaş ve istikrarlı bir şekilde, dikiş dikiş onu yeniden bir araya getirmeye devam ederken, zihninde iCal'ını çağırıyor.

"Öyle mi?"

Onun sesini seviyor. Sesi samimi, tonu doğal olarak sıcak, hatta aşırı kullanımdan kaynaklandığını düşündüğü hafif kısık sesine rağmen.

"Ne tür dersler?"

Onun da buradan olduğunu anlayabiliyor — şehirden olmasa da Orta Batı'dan. İnce ama belirgin Büyük Göller aksanından. *Derslerdeki "a"* harfini kısaltarak telaffuz etmesi.

"Gençlerin doğaçlama ve skeç yazımı, ikisini de çok seviyorum. Gençler çok benzersiz ve tuhaf bir şekilde komikler. Ayrıca, yetişkinler için topluluk önünde konuşma, bu da farklı bir şekilde harika. İnsanların dil becerileriyle birlikte özgüvenlerinin de artmasını izlemek çok tatmin edici."

Piper başını hareket ettiremiyor; Dr. Harrison bir eliyle onu nazikçe ama sıkıca tutarken, diğer eliyle dikiş atıyor. Ama Piper onu göz ucuyla görebiliyor. Yüzü ciddi, kaşları (sevimli bir şekilde) konsantrasyondan çatılmış.

"Başka ne var?"

"Hmm?"

"Çoğunlukla öğretmenlik yapıyorum" dediniz, diye açıklıyor, gözleri işinden hiç ayrılmadan.

"Oh. Doğru." Onun bu kadar dikkatle dinlemesine şaşırılmış ve etkilenmiştir.

"Ayrıca her iki haftada bir pazar günü bir skeç gösterisinde yazıyor ve oynuyorum. Bu işbirliği inanılmaz, enerjinin seyirciyle birlikte değişmesi harika. Ama stand-up hala en sevdiğim şey. O anda hayatımda olan her şeyi işleyebilmek çok rahatlatıcı."

Piper, Dr. Harrison'ın gördüğü setin ayrıntılarına takılıp kalamaz, yoksa kendini yakmak isteyebilir, ancak onun ilk üçlü seks deneyimi hakkında önceki tüm sağlık hizmet sağlayıcılarından daha fazla bilgi sahibi olduğunu söylemek yanlış olmaz.

önceki tüm sağlık hizmet sağlayıcılarından daha fazla bilgi sahibi olduğunu söylemek güvenlidir. "Bu konuda inanılmazsın," diyor Dr. Harrison, arkasına yaslanıp

dikiş ipliğini keserek. "Nasıl öyle sahneye çıkıp...

"Kendimi rezil etmeyi?" Piper, insanların işini ciddiye almamasına alışkın olduğu için nazikçe sorar.

"Ne?" Elini antibiyotik merhem tüpünün bir santim üzerinde durdurur. "Hayır. Demek istediğim... Yabancıların önünde bu kadar dürüst olabilmek için bu özgüveni nereden buluyorsun?"

Ve bu sorunun nereden geldiğini anlayabiliyor. Kendi işini yapmak için profesyonel bir mesafe korumak için çok çalışması gerektiğini tahmin edebiliyor.

Piper omuz silkti. "Bence bunun nedeni, sonuçta bunu seyirciler için yapmıyorum."

O merhemi sürerken, kız hareketsiz kalmaya çalışıyor.

"Bu muhtemelen bencilce gelebilir. Evet, tabii ki gösterilerime gelenlerin gülüp eğlenmelerini ve beni tekrar görmek istemelerini umuyorum. Ama tek nedeni bu olsaydı bunu yapamazdım."

Hem geçim kaynağını hem de özgüvenini tamamen başkalarının insafına bırakıp her sabah yataktan kalkmayı başaramazdı.

"Hayatımı yazıyorum çünkü bu kendimi anlamama ve bazen kendime daha nazik davranmama yardımcı oluyor. Sahnede yaptığım en utanç verici şey bir felaket değil. Bu bir hikaye. Ve eğer doğru anlatırsam, empati uyandırır. Eğer doğru anlatırsam," diye tekrarlıyor, düşünerek. Daha önce yazdıklarını tam olarak bu açıdan sorgulamamıştı. "O zaman sen de benimle birliktesin. Bunu birlikte yaşıyoruz."

Dr. Harrison, dikişlerinin üzerine steril bir bandaj yapıştırırken bir an sessiz kalır.

Piper, kendinden çok fazla bahsettiğinden, bu hoş, çekici adamın hasta başı tavrından faydalandığından emin olur. Yüzü o kadar kızarır ki, eldivenlerinin içinden bunu hissedip hissetmediğini merak eder.

"Yani, tabii ki ben doktor değilim."

Uçak kazasından kurtulup ıssız bir adada hayatta kalsa bile işinin bir değeri olmayacağını *bildiğini* ona anlatması gerekiyor.

"Ben kimsenin hayatını kurtarmıyorum."

Ancak Dr. Harrison, "Yapabilirsin" diyor.

Piper gülmek istiyor, ama nefes alamıyor. Göğsünde küçük bir öfke dalgası yükseliyor.

"Lütfen bana yalan söyleme."

Bu, işinde sıkça karşılaştığı bir sorun. Erkekler onun komedyen olduğunu duyunca kendilerini tutamıyorlar; espri yapma ihtiyacı duyuyorlar.

Önündeki adam o yüzü, vücudu ve sesiyle pek çok şeyi yapabilir. Ve tanırım, lanet olası bir acil servis doktoru mu? Dalga mı geçiyorsun? Ama kimse pohpohlanmaktan hoşlanmaz.

Eğer ağzından çıkacak bir sonraki söz "Gülmek en iyi ilaçtır" olursa, Piper gülmeyecek.

Bunun yerine, Dr. Harrison geri adım atar ve ses tonundaki dramatik değişime gerçekten şaşırmış gibi görünür.

Koyu renkli kaşları birbirine yaklaşır. "Şaka yaptığımı mı düşünüyorsun?" "Evet," der Piper, şimdi biraz emin olamadan.

"İşim..." Derin bir nefes alır. Piper, o nefes alışında dün gece ne kadar kötü uyuduğunu duyabildiğine yemin eder. "Bu işi çok önemsiyorum. Ama çok yoğun. Zihinsel olarak. Fiziksel olarak. Ağır bir iş."

Piper başını sallar. O bekleme odasında uzun süre oturmuştur. Saatlerce ayakta duran, teselli edilemeyen bebeklerini sallayan anneleri görmüştür. Tekerlekli sandalyedeki karısını kayıt ettirirken elleri titreyen yaşlı adamı görmüştür.

Ağır mı? O adamın nasıl hala ayakta durabildiğini bilmiyor.

"Ama geçen hafta arkadaşlarımla dışarı çıktım, ki bunu yeterince yapmıyorum." Yüzünün çoğu cerrahi maskeyle örtülü olmasına rağmen, sevimli bir şekilde kendini alaya almayı başarıyor. "Ve birkaç saat karanlıkta onlarla oturdum, sen beni güldürdün. Ve buna ihtiyacım vardı."

Dr. Harrison boğazını temizledi.

"Sen olmasaydın, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezdim."

İşini bitirince maskesini çıkarır. Ve vay canına, Piper bir şekilde onun çene hattının ihtişamını unutmuştur. Vay canına.

Kelimelerle bu kadar ilgilenmesine rağmen, bir cevap bulamadı. Tek bildiği, onu güldürmeyi, onu rahatlatmayı çok sevdiği idi.

Onda neredeyse tanıdık gelen bir şey var. Sanki vücudu, kokusundaki wintergreen'i hatırlıyor gibi. Tanrım, bu kendi kafasında bile hayalperest ve saçma geliyor.

"Bilgin olsun," diyor, eldivenlerini çıkarıp çöp kutusunun kapağına basarak onları atıyor, "Ben yapmazdım."

"Yapmaz mısın?" diye tekrarlar,
kafası karışmış bir şekilde. "Kıçına
duman üflemek."

Piper sevinçle gülümser. "Hasta önünde *kıç kelimesini* kullanmana izin var mı?"

"Hayır," diyor çok ciddi bir şekilde ve sonra ona kimsenin daha önce görmediği en seksi yarı gülümsemeyi atıyor.

Piper, yüzünü biraz olsun sakinleştirmek için karlı havada eve yürüyerek gitmek zorunda kalacak.

Dördüncü Bölüm

On iki saatlik vardiyadan sonra - bu hafta üst üste dördüncü vardiyası - Scott, sırf iradesiyle ayakta duruyor.

Tabii ki eve vardığı beş dakika içinde çöpü çıkarmaya gidiyor ve kazara kendini dışarıda kilitliyor.

Siktir.

Bina yöneticisine mesaj atıyor, ama Craig kuzeniyle birlikte Cleveland'da. Kardeşi Danny, Scott'ın yedek anahtarına sahip, ama o ve Dez, Yeni Yıl'a kadar Dez'in ailesini ziyaret etmek için Michigan'da.

Scott'ın tanıdığı herkesin ya şehir dışında olduğunu ya da misafir yataklarının ve/veya kanepelerinin akrabaları tarafından işgal edildiğini doğrulamak on dakikadan fazla sürmüyor.

Telefonunda saati kontrol eder. Saat altı buçuktan geçmiştir. Noel arifesinde bu saatte açık bir çilingir bulması imkansızdır.

Gözünün ucuyla koyu yeşil bir şey görür — yılan bitkisi — ve 3B'ye mesaj atabileceğini fark edince kalbi hızla çarpar.

Hemen onun numarasını arar, "Hey, şu anda evde misin?" yazmaya başlar, ama sonra vazgeçer. Umut etmek absürt bir iyimserlik gibi gelir.

Sorun değil; artık koridorda yaşıyordu. Scott, tatil günlerinde beklentilerini yönetmeye çalıştığı için bunu hak etmişti.

Kıçının üzerine çöküp başını kapıya yasladı. Çok yorgundu.

Midesinin guruldamaya başladığı an, son yemeğinin on saat önce yediği bir granola bar olduğunu hatırlatır.

Scott başını çevirip 3B'nin kazıyla göz teması kurar. En azından bir arkadaşı var.

Hayvanın gagasının hafifçe yukarı doğru kalkık olması onu sempatik gösteriyor.

Scott parmak ucuyla uzanır ve elf şapkasının ucundaki küçük pirinç çanı çalar.

"Senin büyük adamın kendisi olmadığını biliyorum. Ama üniformana bakarak onun için çalıştığını varsayarsak, bir ricada bulunabilir miyim?"

Sessizliği zımni onay olarak kabul eder.

"Doyurucu bir yemek, sıcak bir duş ve on ila on iki saat aralıksız uyumak istiyorum."

Şu anda, üç isteğinin de reddedileceği anlaşılıyor.

Saçmalık.

Scott uzun ve yüksek sesle inler ve bu o kadar iyi gelir ki — hayal kırıklığını sesli olarak ifade etmek — bunu tekrar yapar, daha da yüksek sesle.

Etrafta onu duyacak kimse yok sanki.

"Merak etme," der kazlara. "Ne kadar kötü olursa olsun, sizi yemeyeceğime söz veriyorum."

Tam o sırada sağındaki kapı açılır.

Scott, rengarenk ışıkların oluşturduğu kakofoninin arkasında duran kadına bakar. Kadın, ayak bileklerinde manşetli gri bir eşofman altı ve yumuşak görünümlü, uzun kollu bir Chicago Fire tişörtü giymektedir.

"Piper?!" Scott'ın ilk düşüncesi, uykuya dalıp onu rüyasında gördüğüydü, ama açıkçası, onu bir futbol hayranı yapmak için bilinçaltının biraz ağır el attığını hissetti. O halde muhtemelen rüya değildi.

Ayağa kalkar.

"Dr. Harrison?" Piper, kar tanesi desenli tüylü çoraplarıyla biraz kayarak ona doğru bir adım attı.

"Neden sen...?" diye aynı anda soruyorlar.

Herkes gözlerini kırptırıyor. Utangaç, belirsiz, şaşkın gülümsemeler var.

Scott sesini bulur. "Burada mı yaşıyorsun?"

Cevabın evet olmasını çok istiyor. Piper'ın yanında hissettiği elektriksel duygu ile biraz ev gibi hissettiren 3B'nin birleşimini nasıl idare edeceğini bile bilmiyor. Ama tanrım, bunu öğrenmek istiyor.

Kız, hala kapı çerçevesine tutunmuş, şaşkın ve biraz temkinli bir ifadeyle başını sallar.

Çünkü, evet, hala onun neden koridorunda olduğunu bilmiyor.

Scott hızla telefonundaki mesajlaşmalarını açar ve kanıt olarak ona gösterir.

"Ben 3A'dayım."

"Oh," der, bir dakika boyunca kaşlarını çatarak telefona bakar.

Sonra ona bakar, eli hafta başında dikişlerini kapatmak için alnına özenle yapıştırdığı yara bandına dokunur.

"Oh!"

"Kendimi dairemden dışarıda kilitledim," diye açıklıyor.

O, onunla kaz arasında bakışlarını gezdirerek, parçaları birleştirmeye çalışır.

Arkasında mutfak zamanlayıcısı gibi bir ses duyulur. Dairesine geri döner.

Scott dikkatini verdiğinde, kadının etrafında yayılan lezzetli, tatlı ve baharatlı bir koku alır.

Kadının şöminesinde etkileyici bir ateş yanıyor, alevler neşeyle çıtır çıtır yanıyor. Scott'ın da bir şöminesi var, Chicago kışları için kesinlikle bir lüks. Ama bu yıl şimdiye kadar yapabildiği en fazla şey, halıda karın egzersizleri yaparken YouTube'da Yule log'u açmak oldu.

"Seni alıkoymayayım," diyor, yüzünde özlemini gizlemek için çok çaba sarf ederek.

O kapının arkasında kaybolduğunda ne yapacağını aslında bilmiyor. Sessizce tek bir gözyaşı dökmek de ihtimal dışı değil.

Piper kaşlarını çatıyor. "Sen... biri mi... içeri girmek ister misin?"

"Uh, evet, evet. Teşekkürler."

Scott, Noel'in neden en sevdiği bayram olduğunu bir anda hatırlar: Bazen o kadar güzel bir şey olur ki, bunu ummayı bile düşünmemişsindir.

Beşinci Bölüm

Piper, iki aşkının tek bir süper aşka dönüşmesine hiç hazırlıklı değildir. Ama apartmanında çok sevimli, çok nazik bir doktor vardır (*çığlık!*) ve onunla ne yapacağını bilemez.

Neyse ki, koridordan çok net bir istek listesi duymuştur: yemek yemek, duş almak, uyumak.

Piper bunu halledebilir. Bu istekleri yerine getirmek için gerekli malzemeler ve/veya mobilyalar var. *Ugh, şu anda "istek" kelimesini düşünme.*

Neyse ki fırında dikkatini gerektiren bir turta var, böylece orada durup dilini dışarı sarkıtarak ona bakamaz.

Scott'ı (o, kapısından içeri girerken ona Dr. Harrison dememesini nazikçe ama kararlı bir şekilde ısrar ediyor) küçük oturma odasında bırakıp, omzunun üzerinden "Kendini evinde hisset" diye bağıyor.

Normalde dairesinin büyüklüğü konusunda utangaçlık duyardı, ama Scott da aynı dairede yaşıyor, yani neyse, Scott'ın şaşırmış olduğu söylenemez.

Pasta on dakika daha pişmesi gerekiyor; ortası hala yapışkan. Geri döndüğünde Scott'ı tam bıraktığı yerde bulur.

Scott, başını sürekli çeviriyor, sanki gözleri şöminenin üzerinde duran küçük, el boyaması ahşap Noel köyü, kapının arkasındaki dev keçe çelenk veya zümrüt yeşili kanepesinin üzerinde duran zencefilli ev şeklindeki yastıklar arasında nereye bakacağını bilemiyor gibi. (Kanepenin temaya uygun olması sadece şanslı bir tesadüftü, özel olarak satın almamıştı.)

Ve sonra ağaç var. Gerçek bir köknar ağacı — bodur ama sağlam — arabası olmadığı için dağ keçisi gibi sırtında taşımıştı. Noel Günü'nde hala taze kokmasını istediği için onu daha dün almıştı, ama ağacın her yeri patlamış mısır çelenkleriyle süslenmişti (ki

yapması çok zahmetliydi) ve seyahatlerinde topladığı tüm kitsch benzin istasyonu süsleriyle süslenmişti.

En sevdiği süs, Baton Rouge'dan Bayou Santa, minik kerevit kaynatma kovası ve parmak arası terlikleriyle.

"Üzgünüm," diyor utangaç bir şekilde. "Buranın Hallmark Channel'ın kusmuş gibi görüldüğünü biliyorum."

Muhtemelen salonda kalmış olmayı dilemiştir.

"Dalga mı geçiyorsun?" Ona döndüğünde, gözlerinde hayret dolu bir ifade var. "Burayı çok rahat hale getirmişsin."

"Teşekkürler." Piper zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. Tam da istediği şey buydu. "Bu, ilk kez oda arkadaşlarım olmadan yaşıyorum," diye açıklamak zorunda hissetti.

Thom, Mae ve Piper'ın yanına taşındığında Piper bunu umursamamıştı, ama Thom nişanlandıktan ve Mae hamile kaldıktan sonra, Piper kendini bir davetsiz misafir gibi hissetmeye başlamıştı.

"İlımlı bir etkiyle daha iyi olurum."

Gömleğinin kolunu aşağı çekip, başparmağıyla dalgın dalgın pürüzlü kenarını okşadı.

"Bu eşyaların çoğu büyükannem ve büyükbabamındı ve ben lisedeyken vefat ettiklerinden beri depoda duruyorlardı. Sonunda hepsini çıkarma fırsatı buldum."

"Benim bir ağacım bile yok," diyor Scott, sesi biraz sert, sanki pişmanlık onu o anda vurmuş gibi.

"Eminim çok meşgulsündür," diyor Piper.

"Evet." Gözlerini çoraplarına indirir, spor ayakkabıları Piper'inkilerle birlikte kapının yanında durmaktadır. "Ama hayatımda tek şeyin işim olmasını istemiyorum."

Piper, ilk tanıştıklarında söylediği sözleri hatırladı. "*Ya ne istediğimi bilmiyorsam?*"

Ve onun cevabı. "*Anlayacaksın.*" Belki de yaklaşıyordur.

Scott başını kaldırır. "Büyükannen ve büyükbaban da sana kazı bıraktı mı?" "Evet," Piper, mantıksız soruya biraz gülerek cevap verir. "Nereden biliyorsun?"

İkinci zamanlayıcı pasta için çaldığında, Scott onu mutfağa kadar takip eder.

Ne yazık ki, bu, onun retro ışıkları için uzatma kablolarının üzerinden geçmesi gerektiği anlamına gelir ve mutfağın kapısına asılı ağır çelenk neredeyse kafasına çarpar.

"Üzgünüm," der Piper tekrar, ama Scott elini sallayarak onu durdurur ve kapüşonlu sweatshirtinden çam iğnelerini sorunsuzca alıp dizinin önündeki metal çöp kutusuna atar.

"Lütfen özür dileme," der Scott, Piper fırın eldivenlerini giyerken. "Beni kurtarıyorsun..." Ve sonra, "Aman Tanrım. O bir balkabağı turtası mı?" der Piper, fırından çıkarırken.

Piper, tezgahın üzerine koymadan önce baharat kokulu sıcak buharı içine çekiyor.

"Biliyorum, biliyorum. Daha çok Şükran Günü yemeği. Ama bence kabak turtası mevsimi çok kısa. Benim tek misyonum bu mevsimi uzatmak. İster misin?"

"Oh, yapamam." Salya akmasını zorlukla engelliyor gibi görünüyor. "Eminim misafirler için saklıyordur."

Piper, hayır demediğini fark eder.

"Hayır," diyor kararlı bir şekilde. Belki yalan söylemek onu daha az üzgün gösterebilir. Ama hayır, yalan onu üzgün hissettirir, utanmış gibi hissettirir, oysa o utanmıyor. "Bu yıl Noel'i tek başıma geçireceğim."

"Öyle mi?" Kafası karışmış görünüyor.

"Evet." Piper derin bir nefes alır, çünkü üzgün değildir, ama yine de canı yanmaktadır. "Küçük bir ailede büyüdüm, sadece annem ve ben, ve bu, onunla geçirmediğim ilk Noel."

Bunun nasıl geldiğini hemen fark eder. Sanki annesi ölmüş gibi. Bu da yine, daha kolay gelir. Daha sempatik.

Piper, bu tür bir kederin daha temiz olduğunu hayal ediyor. İçinde daha az suçluluk duygusu olduğunu.

Çünkü Piper bunu seçti. İstememişti. Ama yıllarca süren çatışma ve kaosun ardından, sonunda bir şeylerin değişmesi gerektiğini kabul etti ve bu şey annesi olmayacaktı.

"O hayatta ve bildiğim kadarıyla iyi." Piper yalan söylemek istemiyor. Genel olarak Scott'a yalan söylemek istemiyor, özellikle de bu konuda.

"Artık bir ilişkimiz yok." Bunun kesin bir şekilde ifade edilmesinden gurur duyuyor. İletişimi kesmesinden sonra bu noktaya gelmesi uzun zaman aldı.

"Sadece şımarıklık yapmıyorum," diyor, Scott cevap vermeden sözünü keserek.

Piper, onun kendisini sadece bencil veya inatçı olarak göreceği düşüncesine tahammül edemiyor.

"Annem..." *Narsist kelimesi* aklına geliyor. Ama geri kalan kelimeler yok. Onları araması gerekiyor.

"*Kendini affetmelisin*," diyor terapisti ona sürekli.

"Sana inanıyorum," diyor Scott, onun garip duraksamasına son vererek.

Ve sonra, yüzünde okunabilecek soruyu sorar: "Sesinden anlaşılıyor."

Piper nefes verir.

"Hastanede birçok aile görüyorum. Hayal edebileceğiniz her türlü dinamik. Ve çoğu zaman, onları son derece stresli koşullar altında görüyorum." Yavaşça, dikkatlice konuşuyor, sanki yeni yağan karın üzerine adım atan biri gibi.

"Bazı insanlarda en kötüsünü, bazılarında ise en iyisini ortaya çıkarır." Scott yutkunur ve Piper onun neyi hatırladığını hayal etmek zorunda kalmaz: O gece oradaydı.

"Sonunda, tek bir sabit vardır: Birini severek onu iyileştiremezsiniz."

Ve sanki Piper, farkında olmadan, başka birinin bunu söylemesini bekliyormuş gibi. Suçluluk duygusu ortadan kalkmaz, ama yavaş yavaş azalır. Omuzlarından, göğsünden. Ve bu da bir şeydir.

Bu yıl Noel şüphesiz daha küçük geçiyor, ama daha iyi. O tırmanışı beklemiyor. Çöküşü.

"Eminim ki... Bunun için çalışıyorum..." Diye iç geçirir. "Bir gün, bu konuda esprili olabileceğim."

Turta yeterince soğudu, diye karar verir ve iki çatal ile birlikte turta alıp köşedeki küçük kafe masasındaki sandalyelerden birine oturur.

Scott bir süre sonra ona katılır ve ikinci çatalı alır. "O gün güzel bir gün olacak."

Ondan sonra sohbet şaşırtıcı derecede kolay ilerler. Futbol hakkında konuşurlar ve şu anda Chicago'da desteklenebilecek tek büyük lig sporunun futbol olduğu konusunda hemfikir olurlar. Ve onun ailesi. Piper, onun ailenin ne kadar yakın olduğunu anlatırken gergin olduğunu fark eder, ama ona, çeşitli kişisel ve mesleki başarılarını gururla anlatırken yüzünü izlemeyi sevdiğini dürüstçe söyler, tıpkı bir ağabey gibi.

İkisi de *Fast & Furious* filmlerini içtenlikle sevdiklerini keşfederler, ancak hangi filmin en iyi olduğu konusunda hararetli bir tartışmaya girerler: ilk film mi (o) yoksa yedinci film mi (o).

Piper, Scott'a tatlıdan sonra akşam yemeği teklif etmek zorunda hisseder, çünkü Scott ilk lokmayı aldıktan sonra neredeyse pornografik bir şekilde inleyerek, "Bu hayatımda yediğim en iyi pasta" diye iki kez yüksek sesle haykırmıştır. (İkinci kez, üçüncü dilimini yerken, Piper üzerine eklemek için vanilyalı dondurma aldığını hatırlamıştır).

Bir doktor olarak, Scott'ın yine de bir çeşit sebze isteyeceğini varsayar. Protein? Yemeği tamamlamak için.

Ama Scott, Piper'ın teklifine, sandalyesine yaslanıp karnını okşayarak, Noel Baba'yı anımsatan bir hareketle, "Çok iyiyim, teşekkürler. Mükemmeldi" diyor. Ta ki, ameliyat önlüğü biraz yukarı kayıp, göbek deliğinin altında incecik tüyler görünene kadar.

Piper, onun gündemindeki bir sonraki maddenin duş olduğunu hatırlayınca yüzünü tarafsız bir ifadeye büründürmek zorunda kalır.

"Sağdaki düğme inatçı." Ona göstermek için duş kabinine eğilir. "Onu sallamalısın."

Birkaç saniye uğraştıktan sonra su akmaya başlar.

Hızla ısınır ve kısa sürede buhar küçük odaya yayılmaya başlar, aynayı buğulanır.

Piper, Scott'a çamaşır dolabından temiz bir havlu alır. Çok yakında onun çıplak kalacağı gerçeğini kesinlikle dşşnmez.

Ona havluyu verdikten sonra, kapının iki yanında karşılıklı dururlar, Scott banyoda, Piper ise koridorda.

"İçeride şampuan ve diğer şeyler var." Piper, ananas desenli duş perdesini gösterir. "İstediğini kullanabilirsin." "Teşekkşrler," der Scott, Piper'ın verdiği havluyu tutarak, hemen kapıyı kapatmak için harekete geçmeden.

"Piper," diye başlar.

Belki de bu, arkasındaki kapıdan dışarı sşzşlen buhardan kaynaklanıyordu.

Sıcak ve nemli bir şekilde yanağına değiyor.

Ya da bu adamın hem onu komik bulan yakışıklı doktor hem de taşındığından beri aşık olduğu komşusu olması.

Ama birdenbire, Piper onun söyleyeceği her neyse, buna dayanamayacağından emin olur.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bağır." Sözler ağzından fırlar. Ve sonra kaar.

Altıncı Bölüm

Sırtı kapıya dayandığı anda Scott yıkılır ve Jason'ı arar.

"Seni herhangi bir şekilde memnun etmek istemememe rağmen" — düşün sesini bastırmamak için fısıldayarak konuşur — "tavsiyeye ihtiyacım var."

Jason'ın "Bebeğim, oluyor" diye bağırdığını ve ardından muhtemelen Emily'ye high-five yaptığını duyar, sonra mikrofonuna geri döner.

"Er ya da geç benim bilgeliğimin değerini anlayacağını biliyordum. Ne oldu dostum?"

"3B konusunda haklıydın," diyor Scott, bir çorabını, sonra diğerini çıkarıyor. Suyu boşa harcadığı için zaten kendini kötü hissediyor, bu yüzden birden fazla iş aynı anda yapmaya çalışıyor.

"Sabertooth mu?" Jason çok sevinmiş gibi geliyor.

Tanrım, Scott keşke Beth'i arasaydım diyor içinden.

"Hayır." Tek eliyle ameliyat önlüğünü aşağı indirir. "Geçen hafta izlediğimiz komedyeni hatırlıyor musun? Piper Sadler. Meğer o benim komşummuş. Mesajlaştığım kişi."

"Bekle. O birkaç gün önce acil serviste değil miydi?"

"Evet." Scott boxer şortunu çıkarır. "Salı günü son hastamdı. Durumu iyi. İş yerinde kesik var. Beş dikiş atıldı. Gördüğüm kadarıyla iyileşmesi iyi gidiyor."

Telefonu bir saniye lavaboya koyar ve olabildiğince hızlı bir şekilde gömleğini çıkarır.

Ne yazık ki bu, Jason'ın "Kahretsin, Noel Baba'dan sana bir kız arkadaş getirmesini istemek, senin itirazlarına rağmen, benden oldukça havalı bir davranışmış." demesini pek engellemez.

Scott burnunun köprüsünü sıkıştırır. Artık çıplak ve üşümüş bir halde, Piper'ın tüylü nane şekeri şeklindeki banyo paspası üzerinde durmaktadır.

Aceleyle şu anki durumunu açıklıyor. Dışarıda kalmış. Piper'ın bunca zamandır 3B olduğunu öğrenmiş. Onu içeri davet etmiş

içeri davet ettiğini.

Ve sonunda, "Peki, ona hoşlandığımı garip bir durum yaratmadan nasıl söylerim?"

"HmMMM. Bu zor bir soru. Çünkü, evet, bitki bakımı ve şehvetli bakışlar alışverişine bakılırsa, muhtemelen senden hoşlanıyor gibi görünüyor..."

"Ben hiç azgınlık falan demedim..."

Jason parmaklarını şıklatır. "Buldum."

Scott gözlerini devirir. "Tamam. Söyle."

"Noel'in gücünü kullan."

Scott derin bir nefes alır. Burnundan nefes alır ve ağzından verir.

"Dostum, ne?"

Jason, bu ilişkide mantıklı olan kişiymiş gibi dramatik bir iç çekişte bulunur.

"Ökse otu, dostum."

Ve aslında bu biraz mantıklı bir fikir. Ne yazık ki Scott'ın aklına bu fikir, Piper'ın kış harikalar diyarı gibi dekore edilmiş dairesine girdikten yaklaşık on dakika sonra geldi.

Mükemmel olurdu. Ona yaklaşıp eğilip eğilmediğini görmek için altında durmanın bir yolunu bulabilirdi. Ne yazık ki.

"Onda yok. En azından, benim gördüğüm apartmanın ortak alanlarında yok."

Dürüst olmak gerekirse, Scott, halkın onun zehirli olduğunu fark etmeye başladığı için artık ökse otu satılıp satılmadığından bile emin değildi.

"Tamam, peki, benzer bir şey bul." "Benzer bir şey yok."

"Peki ya..."

Scott, Jason'ın düşündüğünü duyabildiğine yemin ediyor.

"Bir füze oyuncağı! Kafanın üzerine tutabileceğin bir füze oyuncağı var mı?"

Scott telefonu kapatır ve duşa girer.

Piper'ın lavanta kokulu şampuanını saç derisine masaj yaparken düşündüğü sorun, bu konuda yanılmayı gerçekten göze alamayacağıdır.

Piper'ın kendisiyle aynı şekilde hissetmediğini anlarsa, özellikle de onun kanepesinde yatmadan hemen önce, Piper'ı rahatsız etmek istemiyor.

Ama Piper istemiyorsa, o da gider. Zaten yarın ailesinin yanına gitmeyi planlıyordu. Bu gece yatacak bir yeri olmayacak, ama ihtisasının bu aşamasında artık neredeyse her yerde uyuyabilir.

Dürüst olmak gerekirse, hayır demesinden çok evet demesinden korkuyor.

Scott, tıp fakültesindeki Cheryl'den beri kimseyle ciddi bir ilişki yaşamamıştı. İyi bir doktor olmaya o kadar odaklanmıştı ki, hayatındaki diğer her şeyi arka plana atmıştı.

Büyüdüğü tanıdık kasabaya geri dönüp çalışmaya başladığında, değer verdiği insanların onun biraz daha yerleşip, biraz daha güvende olmasını bekleyeceğini varsayıyordu.

Onun bir kısmı, yani kendini beğenmiş ve bölümlere ayırmaya eğilimli kısmı, Piper ile de aynı riski alabileceğini fısıldıyor.

Bir gün uyanıp hazır hissedeceği umuduyla. Başka birini önceliği haline getirecek kadar kendine güvenecek. Onun ne kadar komik, ne kadar güzel olduğundan, kendinden ne kadar çekinmeden emin olduğundan korkmayacak.

Bu riski göze alabilirdi. Onunla birlikteyken hissettiği gibi. İlham dolu, aç, çok gergin.

Hâlâ bir seçeneği vardı, şimdi, aralarında gerçek sözler söylenmeden önce.

Bekleyebilirdi. Bir gün daha kendinden emin hissedeceği ihtimalini, ne kadar zayıf olursa olsun, göze alabilirdi. Bir gün, bilecekti. Ve Piper hala orada, yan dairede olacaktı. Onu bekliyor olacaktı.

Scott'ın geri kalanı, hayati öneme sahip kısımları, Piper'ı ilk gördüğü anı düşünüyor, kaldırımında oturmuş, korkusunu nefes alarak atmaya çalışırken. Kıvrık saçlarının rüzgarda dalgalanışını. Soğuktan kızaran yanaklarını.

Ve şüphesiz, bu anda cesur olmaya çalışmazsa, onu hak etmediğini bilir.

Piper, seninle çıkmak istiyorum.

Piper, bence sen harikasin.

Piper, yeni tanıştığımızı biliyorum, ama daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

"Siktir," diyor Scott düşün altında.

Duygular tamamen gerçek, ama ifade? Her şey çok klişe geliyor. Sanki bu kelimeler, Noel'de aşık olan diğer tüm aptallar tarafından aşırı kullanımdan yıpranmış gibi.

Bu çok sinir bozucu. En azından onun bir yazar olması nedeniyle. Ve Scott, onun kelimelerle çok iyi olduğunu biliyor. Scott her zaman kelimelerle mücadele etmiş, cümleleri söylemeden önce o kadar uzun süre düşünmüş ki, çoğu zaman ağzını kapalı tutmayı tercih etmiştir.

Jason'ın kafasındaki sesi ona aşk için bir reçete yazmasını önerir, ama Scott bu sesi şiddetle uzaklaştırır.

Belki bu zamanlarda biraz duygusallık affedilebilir? Ona bir Noel kartı gönderebilir.

"Jingle Bells" veya "Silent Night" melodisiyle duygularını itiraf edebilir.

Şekerli kurabiyeye "Sana Çin yemeği ısmarlayabilir miyim?" yazmayı denemenin artılarını ve eksilerini tartışırken, arkasını döndüğünde örümceği görür.

Yedinci Bölüm

Piper oturma odasında volta atarken bir çığlık duyar ve içgüdüsel olarak Scott'ın banyoda öldürüldüğünü anlar.

Herhangi bir makul, sosyopat olmayan insanın yapacağı şeyi yapar ve bulabildiği ilk keskin nesneyi kapar. Bu durumda, şömine demiridir.

"Scott?" Piper, kapıyı çalarken poker çubuğunu omzuna asar. "İçeride iyi misin?"

Duşun kapandığını duyar.

"Piper?" Scott, sesi biraz boğuk çıkarak seslenir.

"Çığlığını duydum." Olası olmasa da, bir tür Noel Arifesi haydutu yangın merdiveninden tırmanıp açık banyo penceresine girmiş olabilir. Ya da, Piper'ın tahminine göre, yerde duran bir vücut şampuanı ya da benzeri bir şeyin üzerinde kayıp düşmüş olabilir.

Piper, acil servis doktorunun kendi evinde yaralanması durumunda ne yapacağını bilmiyor. Kendine dikiş atması için el aynası mı tutmalı?

Scott boğazını temizledi.

"Ben iyiyim." Sesi daha yakın geliyor, sanki dışarı çıkmış ve banyo paspasının üzerinde duruyor gibi. "Ama, şey, duşunda bir örümcek var."

Tamam, evet, mantıklı. Oda havalandırması için pencereyi aralık bırakıyor, çünkü odada vantilatör yok. Piper bu soğuk havalarda dışarıda yaşayan bir örümcek olsaydı, o da sıcaklık ve su aramak için içeri girerdi.

"Bu beni korkuttu," diyor Scott ve Piper, sanki çığlığını telafi etmek istercesine sesini bir oktav daha alçaltmayı başardığına yemin ediyor.

Kapının bu tarafında olduğu için gülümsemesini saklamak zorunda kalmadığına seviniyor. O çok sevimli. Onu gerçekten çok seviyor.

"Acaba, onu yakalamak için kullanabileceğim bir bardak ve bir parça karton falan var mı?"

Tabii ki örümceği kurtaracak, diye düşünüyor. Sanki onun tüm davranışları zaten hormonlarına yorulmak bilmeyen bir saldırı değilmiş gibi.

"Tabii," diyor. "Bir saniye."

Piper dolaptan bir kavanoz alır ve geri dönüşüm kutusundan bir makarna ve peynir kutusu çıkarır, arkasındaki düz kısmı yırtar.

Banyo kapısını çalarak geri döndüğünü haber verdi. "Al bakalım."

Scott kapıyı çok fazla açmaz, ama Piper'ın onun ıslak saçlarını görebileceği kadar açar. Saçları sevimli bir şekilde dağınıktır ve hala ıslaktır, öyle ki Piper orada dururken, önündeki bir saç telinden bir damla su düşer ve alnından burnunun ucuna kadar akar. Kirpikleri sudan dolayı birbirine yapışmış ve siyah dikenler gibi duruyor, bu da imkansız bir şekilde mavi gözlerini daha da mavi gösteriyor.

Piper ne yaptığını unuttur. Kendi adını bile unuttur.

O ona bakıyor, Piper onun kendisine baktığını hissedebiliyor, ama yerçekimi, muhtemelen, Piper'ın bakışlarını ele geçirmiş, onu sırtarak kıvrılan ağzından aşağıya, boynundaki tendonlara, parıldayan boğaz çukuruna doğru çekiyor.

Buhar onun etrafından Piper'ın kızarmış yanaklarına doğru akıyor ve onları çiğ damlalarıyla ıslatıyor.

"Ummm," diyor, ama cümle yok olup gidiyor.

Geniş omuzları çok pürüzsüz. Uzanıp, parmak uçlarını o lezzetli kıvrımın üzerinde gezdirmek ve sonra nemli parmaklarını ağzına götürmek için duyduğu dürtü, onu ateş gibi sarar. Yüzünden tüm vücuduna yayılır.

Piper kendini sarsar.

"Tamam, biliyor musun? Hayır." Saf irade gücüyle bir adım geri atar.

Onun cildinde kendi vücut şampuanının kokusunu alması tamamen uygunsuzdur. Sol göğsünün düzlüğünde sevgiyle kayan dağınık köpükler vardır.

Piper Noel Baba'ya inanmaz, ama sanki kozmik bir mevsimsel ceza yaşıyormuş gibi hissediyor. Evren ona kömürden çok daha kötü, acımasız bir anti-Noel hediyesi yüklemiş gibi.

Ellerini havaya kaldırarak teslim olur. "Tamam.

Tamam." Scott kaşlarını çatar.

"Bir sorun mu var?" Piper'ın kendini koruma hareketi olarak algıladığı bir şekilde kollarını kavuşturur, ama bu hareketin önemi yoktur çünkü bu hareket, Scott'ın pazı kaslarını şişirir ve ön kolundaki damarları belirginleştirir.

Ve hayır. *Hayır.*

Piper yatak odasına girer, yatağının altından Scott'ın yarı açık yasak mektubunu çıkarır ve ona vermek için geri döner. Açıkça, tek çıkış yolu bunu atlatmaktır.

"Al," der, ama Scott'ın lavabonun kenarında tuttuğu cam ve kartonu bırakmasını beklemek zorunda kalır.

Piper, insanüstü bir güç gösterisiyle, Scott'ın belindeki havlu dönünce kayıp kaymadığını kontrol etmez.

Scott, elleri serbest kaldığında kutuyu alır ve ona bakar. "Bununla ne yapacağımı bilmem mi gerekiyor?"

"Bu senin..."

O zaten biliyor, Piper. Komedi gösterisine geldi.

Piper anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırır ve bu da işe yaramayınca, çaresizce "Oyuncak" der.

"Benim oyuncağım mı?" Biraz kafasını sallar, açıkça anlamamıştır, sonra diğer eliyle paketi açar.

Piper, Scott kutunun içine bakarken nefesini tutar ve plastik dış ambalajın kalan kısmını çeker. Scott'ın onun ne yaptığını fark etmesini bekler: sadece kazara onun mahremiyetini ihlal edip federal yasayı çiğnemekle kalmamış, bunu bir şaka haline getirmiştir.

Sonunda, korktuğu an gelir ve Scott'ın gözleri büyür.

Piper, onun yaklaşan hayal kırıklığını veya öfkesini, ya da daha kötüsü, nazik olmak için bunu gizlemeye çalışmasını kaldıramaz. Elini kaldırarak gözlerini fiziksel olarak korur.

"Gerçekten çok üzgünüm. Hatamı fark eder etmez paketinizi iade etmeliydim. Ve satın aldığınız şeyden utanmanız için hiçbir neden yok. Seks oyuncakları, zevki keşfetmenin normal ve sağlıklı bir parçasıdır..."

"Piper." Scott, adını boğuluyormuş gibi söylüyor.

"Evet?" Elini indirir ama gözlerini hafifçe kısık tutar. Scott'ın hala neredeyse çıplak olduğunu unutmamıştır.

"Sana bir şey söylemeliyim." Aniden çok ciddi bir ses tonuyla konuşmaya başlar, gözleri odaklanmış ve onun gözlerine bakmaktadır.

"Bu küçük konuşmanı takdir ediyorum ve açıkçası katılıyorum, ama bu"—kutunun içine uzanıp artık tamamen açığa çıkan nesneyi çıkarır—"bir perküsyon masajı aleti."

"Oh. Yani, tabii ki istediğin gibi adlandır."

Piper bu tür bir şeyi hiç duymamıştı, ama herkesin kendi tercihi. Scott acil servis doktoru. Belki de klinik terimleri kullanmak ona daha rahat geliyor.

Gülmeye başladı ve kutuyu çıkarıp önündeki artık tamamen ortaya çıkan resmi ona gösterdi. "Hayır, dinle, bu Theragun'un taklidi gibi bir şey. Ağrıyan kasları gevşetmek için kullanılır."

Dürüst olmak gerekirse, hala seks oyuncacı gibi geliyor. Ama şimdi tam olarak önündeyken, Piper aslında daha önce bu tür bir şey görmüştü. Mae'nin kocası Thom, bazen koştuktan sonra baldırlarında kullanır. Birinin bunu mastürbasyon için kullanamayacağına tam olarak ikna olmamış, ama bu marka dışı bir kullanım olur ve belki de acı verici olabilir.

"Oh." O hayal kırıklığına uğrar. Dürüst olmak gerekirse? Bu biraz hayal kırıklığı yaratıyor. "Şakayı değiştirmesem sorun olur mu?"

Scott şimdi gerçekten gülüyor, öne eğilerek alını neredeyse omzuna değecek kadar yaklaşıyor. Ve sesi onun diğer özellikleri kadar hoş olsa da, Piper bu kadar kaslı bir vücudu kaldıramıyor.

Utançtan ve banyosundan çıkan buhardan dolayı terliyordu. Eminim örümcek çoktan kaçmıştır.

"Kaba olmak istemem, ama şimdi giyinmeni rica etmek zorundayım. Tatlı, akıllı ve duyarlı olup beni komik bulduğun gibi, aynı zamanda benim evimde seksi, ıslak ve az giyinik olamazsın. Bir kuralım var."

Piper devam edebilirdi. Onun 3A olduğunu öğrendiğine göre, her yağmur yağdığında çöp kutularını içeri taşımasıyla ilgili söyleyecekleri vardı, ama fırsat bulamadı çünkü o yine gülümsüyordu — parlak, tam dişleriyle — ve sözünü kesiyordu.

"Piper," diyor ve ona içten bir sevgiyle bakıyor. "Noel'de ne istediğimi biliyorum."

"Tebrikler?" O da onun için bunu istiyor, gerçekten istiyor. Ama aynı zamanda? Onun öfkeli sözlerinin hiçbir etkisi olmaması onu biraz rahatsız ediyor.

Ama sonra Scott eğilir, büyük elini çok nazikçe onun dirseğine dolayarak onu öper.

Ağzı duştan dolayı sıcaktır ve Piper, onun tüm vücudundan yayılan sıcaklığı, dudaklarının temas ettiği noktadan kendi vücuduna yayıldığını hissedebiliyor gibidir.

Şokun etkisinden kurtulması biraz zaman aldı, ama Scott alt dudağını dişleriyle çok nazikçe ısırduğunda, Piper ona yaslanarak gevşedi ve gömleğinin ince kumaşı Scott'ın göğsündeki suyu emdi.

Scott bunu onu kendine çekmek için bir işaret olarak algılamış olmalı, çünkü eli dirseğinden beline kayar ve diğer eli dikkatlice çenesini kavrar.

Onun ona karşı gösterdiği özen, bir an için acil servisi hatırlatır.

Kız, kollarını onun boynuna doladığında ve parmaklarını onun ıslak saçlarına geçirdiğinde, dudaklarından çıkan "Bu uygun mu?" sorusu kaybolur.

Piper, Scott'ın onu geriye doğru banyoya doğru yürüdüğünü, yönlendirdiğini, lavabonun kavisli kenarındaki soğuk porselenin sırtına çarpana kadar onu döndürdüğünü ve onun küçük bir çığlık attığını tam olarak fark etmez.

Scott bunu düzeltir, ellerini Piper'ın uyluklarının altına kilitler ve onu tezgahın üzerine oturtana kadar kaldırır. Piper'ın poposu, öpücük %1 bile daha az muhteşem olsaydı, onu düzeltmek için durup bakacağı kadar pahalı bir sabitleyici sprej şişesini devirir.

Scott'ın tadı kabak turtası, sıcak baharat ve tatlı vanilya gibi, ve günler, haftalar, aylar süren uzak özlemin sonunda, sonunda serbest kalması gibi.

Piper bacaklarını açarak davet eder ve Scott öne doğru adım atar. Artık aralarında sadece Scott'ın havlusu ve Piper'ın ince, tüylü eşofman altı kumaşı vardır.

Çıplak sırtını keşfeder, elleri biraz kayar, sonra boynunun omuzlarıyla birleştiği çukurda tutunur.

Burnunu onun çenesinin altına bastırıp biraz okşadığında burnu ıslanır ve nefesini tutar.

Noel'de bekar olmakla ilgili çalışma teorisini değiştirmek zorunda kalacak.

Görünüşe göre, 24 Aralık'ta tanışıp aşık olmak nadir bir olay olabilir. Ama böyle bir şey olduğunda?

Oh, bebeğim. Buna değer.

TEŞEKKÜRLER

Hayallerimi büyük bir özen ve şefkatle gerçeğe dönüştürmeme yardım eden Sarah Younger'a çok teşekkür ederim. Beni bu fantastik koleksiyona davet eden ve en saçma fikirlerimi bile coşkuyla destekleyen Lauren Plude'a teşekkür ederim. Cömert ve özenli düzenlemeleri için Lindsey Faber'a teşekkür ederim. Bu projenin taslaklarının çoğunu yazarken yanımda olan beta okuyucularıma ve Laura ve Leigh'e. Yazmak için en sevdiğim kişi olmaya devam eden Ruby'ye. Kaz hikayesini geliştirmeme yardım eden Quinn'e. Ve son olarak, füze oyuncacı şakasını bulan Micah'a. "Kayıp ayak parmakları" şakası seçilemediği için üzgünüm.

KAHRAMANIMIZDAN ÖZEL BİR TATİL MESAJI

Merhaba, benim. Sesli mesajları sevmediğini biliyorum, ama trenle eve dönüyorum ve hava çok soğuk, eldivenlerimi çıkarıp mesaj yazamıyorum.

Az önce biraz çılgınca bir şey yaptım. Kızmanı istemiyorum.

Sana bir şey aldım. Bu, bizim ilk tanışmamızı hatırlatıyor. Yani, ilk tanışmamızı.

Her neyse, biraz gerginim çünkü bu, senin alıştığın daha büyük bir şey.

Panik yapmanı istemiyorum. Hazırlık aşamasında çok yardımcı olacağıma söz veriyorum ve işimiz bittiğinde kaçınılmaz olan dağınıklığı kesinlikle temizleyeceğim.

Hoşuna gidebilecek başka, daha küçük olanlar da vardı, ama bu seferki bir şekilde aklıma sen geldin. Bu... göz ardı edilemezdi.

Bana güven, tamam mı?

Şu anda bunu dinlerken kanepede kızardığını, dizlerinin arkasından terlediğini hayal edebiliyorum.

boğazını temizler

Açıkça belirtmek gerekirse, ben Noel ağacından bahsediyorum. Tabii ki. *Neden? Ne düşünüyordun?*

Telefonunu şömineye atma. Bana yüz yüze bağır. Merdiven boşluğundayım.

ayak sesleri

Oh, ve güzelim? Sana da ondan bir tane aldım.

ROSİE DANAN İÇİN ÖVGÜLER

The Roommate için övgüler NPR, Buzzfeed, *Entertainment Weekly*, Apple Books, *Bustle*, *Kirkus*, *Business Insider*, MSN ve Refinery 29 tarafından yılın en iyi kitabı seçildi Romantik Kurgu dalında 2020 Ripped Bodice Mükemmellik Ödülü'nü aldı

"Muhteşem yumuşak ve neşeli, bir seks-olumlu manifesto içinde çılginca romantik, alaycı bir utanmazlık hikayesi."

—*Entertainment Weekly*

"Rosie Danan'ın *The Roommate* kitabını ne kadar sevdiğimi kelimelerle ifade edemem."

—Buzzfeed

"Bu bu bir tam anlamıyla devrim niteliğinde hikaye hakkında modern kendi arzularının sahibi olan kadınlar hakkında..."

—Popsugar

"Canlı çizilmiş karakterler, ateşli seks sahneleri ve hızlı ilerleyen bir olay örgüsüyle, yazın sonuna kadar keyifle okuyabileceğiniz bir kitap."

—NPR

"Rosie Danan'ın *The Roommate* kitabı gerçekten seksi ve gerçekten akıllı."

—Helen Hoang, *New York Times* en çok satan yazar

"Gerçekten baş döndürücü bir romantizm."

—Rachel Hawkins, *New York Times* en çok satan yazar

"Ne inanılmaz bir başlangıç! Danan bize, birbirinden hoşlanmayan yabancılardan, sinir bozucu oda arkadaşlarına, bir nevi arkadaşlara, endişeli özlemlere ve sonunda sevgililere kadar uzanan bir hikayeyi mizah, zeka ve biraz da hüznle anlatıyor. Josh ve Clara, benim en sevdiğim 'ataerkilliği yıkma' çifti ve *The Roommate*, 2020'nin en sevdiğim romantik kitaplarından biri!"

—Jen DeLuca, *USA Today* en çok satan yazar, *Well Met*

“Rosie Danan, okuduktan sonra uzun süre aklınızda kalacak karakterler yaratmakla kalmadı, aynı zamanda sizi hem güldüren hem de alkışlatan güçlü, feminist bir kitap yazdı. *The Roommate*, kitap biçiminde bir güneş ışığı gibi. Danan'ın bize bir sonraki kitabında neler sunacağını sabırsızlıkla bekliyorum!”

—Alexa Martin, *Snapped* kitabının yazarı

“*The Roommate* kahkahalarla güldüren, çılgınca seksi ve son derece romantik bir kitap. Danan'ın üslubu taze ve keskin, Clara ve Josh arasındaki romantizm ise hem ateşli hem de iç açıcı. Bir romantizm romanında aradığım her şey var.”

—Andie J. Christopher, *USA Today* en çok satan yazar

“Nüanslı, komik, son derece ateşli ve şaşırtıcı derecede hassas olan *The Roommate*, 2020 yılında romantik komedi filmlerinin çitasını yükseltiyor. Muhteşem bir başlangıç ve Rosie Danan'ın yeni eserlerini sabırsızlıkla bekliyorum!”

—Evie Dunmore, *Bringing Down the Duke* kitabının yazarı

“*The Roommate*, utanmadan son derece seksi. Danan'ın yazıları, karakterleri gibi komik, baştan çıkarıcı ve yürekten. Bu kitabı seveceksiniz.”

—Meryl Wilsner, *USA Today*'in en çok satan kitabı *Mistakes Were Made* ve *Cleat Cute*

“*The Roommate* hem komik hem de samimi, olağanüstü bir gerilim ve ısıltılı, canlı bir üsluba sahip. Clara ve Josh ilk etkileşimlerinden itibaren kalbimi çaldılar. Bu ateşli, güçlendirici romantizmin her kelimesini sevdim.”

—Rachel Lynn Solomon, *New York Times* en çok satan yazarlarından *Today*,

Bu Gece, Yarın

“Taze ve farklı, özel, mükemmel yazılmış, yavaş yavaş gelişen bir hikaye.”

—Sarah Hogle, *You Deserve Each Other* kitabının yazarı

“Ateşli ve şiddetle feminist.”

—*Publishers Weekly* (yıldızlı yorum)

“Güçlü karakterler ve feminist temalarla dolu, lezzetli ve taze bir romantizm.”

—Kirkus (yıldızlı yorum)

“İnanılmaz derecede tatlı ve romantik olan *The Roommate*, dünyaya düşündüklerinden daha fazlasını sunabileceklerini fark eden, biraz kaybolmuş iki insan arasındaki tutkulu ama neşeli bir aşk hikayesi sunuyor.”

—Shelf Awareness

The Intimacy Experiment için övgüler Vulture Magazine ve New York Halk Kütüphanesi'nin 2021'in en iyi aşk romanlarından biri LibraryReads Nisan 2021'in En İyi Seçimi

“Okunması gereken bir romantik roman.”

—Buzzfeed, *Oprah Magazine*, Frolic, Popsugar

“Danan’ın kitabı, inanç, güven, güç ve arzuyu karmaşık şekillerde birbirine bağladığında en iyi halini alıyor... İddialı ve tatmin edici bir hikaye.”

—New York Times Kitap Eleştirisi

“Rosie Danan, beklentileri altüst etme konusunda şaşırtıcı bir yeteneğe sahip... *The Intimacy Experiment*, genel olarak, şefkatli, incitici, seksi ve aşkın bir kitap olarak bir nimettir.”

—Entertainment Weekly

“Rosie Danan'ın büyük başarı yakalayan ilk kitabı *The Roommate*'den sonra yazdığı ilk kitap, yine tabuları yıkan bir romantik komedi.”

—Popsugar

“Naomi ve Ethan’ı ne kadar sevdiğimi anlatmak için ağlayabilirim. Rosie Danan’ın yazıları şefkat ve zeka ile dolu ve her şeyin altında bir hassasiyet var — karakterleri birbirlerine aşık olmasalar bile

birbirlerine aşık olmadıkları zamanlarda bile. Yahudi olmaktan gurur duymamı sağlayan, çarpıcı ve ezber bozan bir aşk hikayesi.”

—Rachel Lynn Solomon, *The Ex Talk* kitabının yazarı

“*The Intimacy Experiment* coşkulu bir kitap. Sevimli bir kırılma, bayılmaya değer bir romantizm ve yakıcı bir kimyanın mükemmel birleşimi. Rosie Danan, nefesinizi kesecek, şiddetli feminist bir romanda seks, aşk, inanç ve kimliğin kesişim noktalarını büyüleyici bir şekilde keşfediyor.”

—Denise Williams, *How to Fail at Flirting* kitabının yazarı

“*The Intimacy Experiment* her vaadini yerine getiriyor: mizah, ateşli sahneler ve okuyucuların sadece desteklemekle kalmayıp hayranlık duyacağı ‘beklenmedik’ bir çift.”

—Felicia Grossman, *Dalliances and Devotion* kitabının yazarı

“Duygusal olarak hem, komik, ateşli ve dokunaklı. Hikaye, seks işçiliğinin damgalanması ve seks pozitifliği, dini uygulamalar ve inanç, modern yakınlık gibi temalara değiniyor. Romantizm, sert bir buz kraliçesi kahraman ile tatlı bir beta kahramanı bir araya getiriyor. Seksi sahneler ateşli, ama dürüst olmak gerekirse, bu kitapta en çok sevdiğim şey, çok heyecanlandığınız biriyle tanıştığınızda yaşadığınız ilk buluşma hissini ve onun hakkında her şeyi öğrenmeye çalışırken zihninizi onun zihnine, ruhunuzu onun ruhuna sokmaya çalışmanızı başarıyla yansıtmaları.”

—Smart Bitches, Trashy Books

“Okumaya başladığımda, elinden bırakamadım—bütün gece uyanık kalıp okuduğum türden bir kitap.”

—HeyAlma.com

***Do Your Worst* için övgüler *USA Today* en çok satanlar listesinde ve LibraryReads Hall of Fame seçkisinde!**

“Rosie Danan’ın *Do Your Worst* adlı romanı, en nadir görülen klişelerden birine sahip: düşmanlardan sevgililere dönüşen bir çiftin mükemmel ve çekici bir dengesi.”

—*New York Times* Kitap Eleştirisi

“Rosie Danan , uzman uzman cinsel gerginlik daha İskoç İskoçya'nın dağlık bölgelerine. Daha fazla söze gerek var mı? Her zamanki gibi, bu yazarın kitaplarını otomatik olarak satın alıyorum.”
—Tessa Bailey, *New York Times*'in 1 numaralı çok satan kitabı *It Happened*'in yazarı

One Summer

“Danan, yeni ve deneyimli romantik roman okurları için mutlaka okunması gerekenler listemizde yer alıyor. Onun kahramanları bizim hayran olduğumuz kahramanlar; kahramanları ise bizim hak ettiğimiz kahramanlar. Rosie Danan'ın romantik romanları, bu türü ustaca ve baştan çıkarıcı bir şekilde ileriye taşıyor.”

—Christina Lauren, *New York Times* en çok satan yazarı, *The True Love Experiment*

“Keyifli bir şekilde ürkütücü, son derece seksi ve Rosie Danan'ın alametifarikası olan esprili üslubuyla bezeli *Do Your Worst*, muhtemelen bu yıl en sevdiğim romantik roman. Bu kitap şehvetle dolu olmakla lanetlenmiş ve ben başka türlü olmasını istemezdim.”

—Ashley Poston, *New York Times*'in en çok satan kitabı *The Dead*'in yazarı *Romantics*

“1999 yapımı sinema şaheseri *The Mummy* sizi uyandırdıysa, Rosie Danan'ın *Do Your Worst* kitabıyla *yeniden uyanmaya* hazır olun. Kendimi İskoçya'nın dağlık bölgelerinde buldum; Riley ve Clark'ın bu laneti kırmasına büyük ilgi duydum; ve *laneti kırmaları* için adeta çıldırdım, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Rosie Danan'ın yazdığı her şeyi yalayıp yutacağım ve sonra dudaklarımı yalayacağım. Ben sonsuza kadar hayranı olacağım.”

—Alicia Thompson, *Love in the Time of Serial* kitabının çok satan yazarı *Killers*

“*Do Your Worst*, romantizmin rollercoaster'ı gibi! Saf *The Mummy* (1999, tabii ki!) havasıyla, Rosie Danan'ın son eseri macera, sihir ve romantik bayımlarla dolu, ayrıca Danan'ın imzası olan zeka, mizah ve şehvet de var. Bu yolculuğun bitmesini istemeyeceksiniz!”

—Jen DeLuca, *USA Today*'in en çok satan kitabı *Well Traveled*'in yazarı

"*Do Your Worst*, hayallerimdeki macera romanı. Clark ve Riley arasındaki kimya patlayıcı ve Rosie'nin ördüğü hikaye, mizah, baharat ve sayfalarını çevirirken eğlenceyi kusursuz bir şekilde harmanlayarak bu kitabı kesinlikle parlatıyor."

—Lana Ferguson, *The Nanny* kitabının yazarı

"Rosie'nin kendine özgü zekası, sıcaklığı ve yürekliliğiyle dolu *Do Your Worst*, bu yıl okuduğum en eğlenceli kitap. Seksi karakterler, heyecan verici gerilim ve lezzetli bir sonuç. Herkesin bu kitabı eline almasını sabırsızlıkla bekliyorum."

—B.K. Borison, *Lovelight Farms* kitabının yazarı

"Bu kitap beni ilk sayfadan itibaren büyüledi. Riley ve Clark'ın bağı hem kalbinizi eritecek kadar hassas hem de kaşlarınızı yakacak kadar ateşli. *Do Your Worst*, Rosie Danan'ın en iyi eseri."

—Ava Wilder, *How to Fake It in Hollywood* kitabının yazarı

"Rosie'nin sizi her türlü duyguya sürükleyen romantik komediler yazma yeteneği eşsizdir. *Do Your Worst*, derinliğiyle sinsidir; bitirdikten sonra da uzun süre aklınızda kalacak, heyecan verici, nefes kesici bir eğlence!"

—Tarah DeWitt, *Funny Feelings* kitabının yazarı

"*Do Your Worst*, heyecan verici ve samimi olduğu kadar seksi de olan, eğlenceli bir kitap. Riley, kararlı, çekici bir kaos, Clark ise onun yoğun, mükemmel bir şekilde kontrollü karşıtı. İradelerinin savaşını okumak büyük bir zevk ve Arden Kalesi'ne konulan tarihi lanetle değil, kendi sorunlu geçmişleriyle de yüzleşirken mizah, acıyla karışıyor. Bu, düşmanların aşık olmasının en büyüğü hali."

—Sarah Hawley, *A Witch's Guide to Fake Dating a Demon* kitabının yazarı

"Rosie Danan'ın parlak ve seksi *Do Your Worst* adlı romanında ürkütücü bir İskoç kalesi, zeki bir üslup ve Indiana Jones'tan bu yana en seksi huysuz arkeolog yer alıyor. Clark ve Riley'nin hem kavga ederken hem de... şey, kavga etmezken birbirleriyle atışmalarını izlemek çok keyifli, tıpkı Danan'ın

hikaye boyunca dokuduğu gerçek tatlılık gibi. Kısacası, bu kitap düşmanlardan sevgililere dönüşen romantik komedilerde aradığım her şeyi barındırıyor. Her sayfasından keyif aldım!”

—Jenna Levine, *My Roommate Is a Vampire* kitabının yazarı

“*Do Your Worst*, romantik romanlarda sevdiğim her şeyi hatırlatıyor. Komik, saygısız ve baş döndürücü derecede ateşli olan bu büyü ve eşsiz şaheser, çaresizce ihtiyacım olduğunu bilmediğim ama şimdi aklımdan çıkaramadığım bir şey. Rosie Danan, romantik türde en üst düzey isimlerden biri olarak kendini kanıtladı ve yazdığı her şeyi hevesle okuyacağım. Dumanlı düşmanlardan aşıklara dönüşen romantizm kadar ilgi çekici bir konusu olan *Do Your Worst*, karmaşık bir şekilde kurgulanmış ve mükemmel bir şekilde uygulanmış. Sayfaları çevirmeyi bırakamadım.”

—Mazey Eddings, *The Plus One* kitabının yazarı

“Danan’ın kendine özgü müstehcen mizahı ve kalbi, *The Mummy’nin* havasını yakalayan bu düşmanlardan aşıklara dönüşen hikayenin her sayfasında patlıyor.”

—*Entertainment Weekly*

“Bu hafif paranormal çağdaş aşk hikayesi, lezzetli mecazlar, baharatlı kimya ve gerçekten komik durumlarla dolu... Çılgınlık ve özgünlüğün mükemmel bir karışımı.”

—*Kirkus* (yıldızlı yorum)

“Danan, bu hafif, doğaüstü unsurlar içeren eğlenceli romanda düşmanlardan aşıklara dönüşen klişeyi doğru bir şekilde kullanıyor... Sonuç, birbiriyle çekişen kalplerin hayranları için kolay bir seçim.”

—*Publishers Weekly*

“İki güçlü düşman, sonunda ailelerinin olumsuz etkisinden uzak bir yer bulur ve birbirlerine mükemmel uyum sağladıklarını keşfederler.”

—*Booklist*

“Bir lanet kırıcı ve bir arkeolog, bu keyifli ve ateşli romantizmde bir peri lanetini yenerek düşmanlıktan aşka geçerler.”

—*Library Journal*

"*Do Your Worst*, iki beklenmedik aşığın gardlarını indirip birbirlerine açılmayı öğrenirken, okültizmden hafif bir esinti ile lezzetli bir gerilim ve mükemmel derecede inandırıcı bir romantizm sunuyor."

—*Shelf Awareness*

Fan Service için övgüler *The New York Times* ve Spotify tarafından (şimdiye kadar) yılın en iyi kitabı seçildi

"Danan, tek bir cümle ile kalbinizi parçalamakta en iyilerden biri... Çünkü romantik kitap okuyucuları olarak, sayfadaki karakterler kadar yıkılmış ve aynı zamanda kurtulmuş hissetmek istiyoruz."

—*New York Times* Kitap İncelemesi

"Devin'inki kadar büyük bir kalple... şey... neyse, Rosie Danan'ın *Fan Service* kitabı, çocukluğumuzun doğaüstü TV dizilerine yazılmış, olağanüstü esprili bir aşk mektubu. Rosie Danan, daha fazlasını istemenize neden olacak bir romantizm yaratıyor ve üç halkalı klasörünüze yapıştırmak için yazdırmaya değer mutlu bir son. Huysuzluk güneş ışığıyla buluşuyor — dişleriyle. Bu, 2019'da AO3'teki *Supernatural* smut'tan beri yaşadığım en eğlenceli şey! Kahrolası bir zevk!!"

—Ashley Poston, *New York Times*'in en çok satan kitabı *The Dead*'in yazarı *Romantics*, *The Seven Year Slip* ve *A Novel Love Story* kitaplarının yazarı

"*Fan Service*, Rosie'nin klasik mizahı ve bu dünyadan olmayan baharatıyla keyifli bir eğlence. Hayranlara ve bunu eğlenceli kılan tüm insanlara bir övgü niteliğinde olan bu kitap, okurken kahkahalarla dolu keyifli anlar yaşıyor."

—Lana Ferguson, *USA Today*'in en çok satan kitabı *The Fake Mate*'in yazarı

"Dişlerimi gıcırdatıyorum, çaresizce hikayeyi yeniliyorum, tüm kişiliğimi bu kitaba *takıntılı* hale *getiriyorum*! Rosie Danan'ın romantizmde kendini aşamayacağını düşündüğüm her seferinde, o bu sanat formunu yeniden keşfetmenin yeni yollarını buluyor. *Fan Service*, vahşi cinsel gerilim, küstah kamp ve yıllarca dünyadan saklandıktan sonra nihayet birbirleriyle gerçek benliklerini paylaşabilen iki insan arasında ortaya çıkabilecek türden ham insan sevgisini mükemmel bir şekilde harmanlayarak ismine gerçekten layık oluyor. Dün size kurtadamlarla ilgilenmediğimi söyledim, ama sonra birdenbire o kadının bileğini yalamaya başladı ve ben kesinlikle kurtadamlarla ilgilenir oldum. Rosie Danan, kitaplarına ne koyuyorsun da beynimin kimyasını bu şekilde değiştiriyorsun?!"

—Alicia Thompson, *USA Today*'in en çok satan kitabı *The Art of Catching Feelings*

“Hayranlara ve aidiyete yazılmış ışıltılı bir aşk mektubu içinde saklı olan *Fan Service*, sırayla komik ve seksi. Her sayfasında beni çığına çeviren, çok eğlenceli bir kitap.”

—Tarah DeWitt, *USA Today*'in en çok satan kitabı *Savor It*'in yazarı

“Eski hayran gruplarımin grup sohbetlerinde hâlâ aktif olan biri olarak, *Fan Service*'i okurken kaç kez kahkahalarla güldüğümü sayamadım. Rosie Danan, hayran kültürünün özelliklerini çok zekice ve sıcakkanlı bir şekilde ele alıyor ve paranormal unsurları klasik bir romantik komedi ile kusursuz bir şekilde harmanlıyor. En sevdiğim yazarlardan birinin hayranlara yazdığı komik ve ateşli bir aşk mektubu mu? Evet, lütfen!”

—Kate Goldbeck, *You, Again* kitabının ulusal en çok satan yazarı

“*Fan Service*, paranormal bir romantizmde aradığım her şeye sahip: canlı detaylarla dolu bir dünya, inanılmaz eğlenceli hayran referansları ve süper ateşli doğaüstü aşk sahneleri. Karakterler o kadar samimi ve insancıl ki, ilk sayfadan itibaren onların maceralarına kapılıp onlara tezahürat etmeye başlayacaksınız. Rosie Danan, bu kitapla hayranlarına kesinlikle ağız sulandıran bir ziyafet sunmuş.”

—Kate Stayman-London, *One to Watch* kitabının çok satan yazarı

“*Fan Service*'e beş yıldız! Hayran kitlesine, tüm karmaşık iniş çıkışlarıyla yazılmış, hassas ama kararlı bir aşk mektubu olan *Fan Service*, seksi olduğu kadar zekice de. Rosie Danan, Alex ve Devin karakterleriyle kendini aştı. Bu iki karaktere hayran olmamak ve onları desteklememek imkansız.”

—Alexandria Bellefleur, *Truly, Madly* kitabının ulusal en çok satan yazarı
Deeply

“Rosie Danan, erken dönem internet hayranlığının nostaljisini ustaca aktarırken, hem gerçekçi hem de bu dünyadan kopuk hissettiren bir ünlü-kurt adam romantizmi yaratıyor. Doğaüstü bir eğlence sunan bir kitap!”

—Alexis Daria, *You Had Me at Hola* kitabının çok satan yazarı

“*Fan Service* beynimin zevk merkezine doğrudan baskı yaptı ve bırakmadı. Rosie Danan, CW tarafından yetiştirilen bizlere yazdığı bu aşk mektubuyla kendini aştı

her sayfaya kendine özgü sıcaklığını, zekasını ve şefkatini katarak kendini aştı.”

—Ava Wilder, *Will They or Won't They* kitabının yazarı

“*Fan Service* ile Rosie Danan, benim için otomatik olarak satın alacağım, kaçırılmayacak bir yazar olarak yerini sağlamlaştırdı ve şu anda, her tür ve temayı yazabileceğine güveniyorum, çünkü seveceğimi biliyorum! Bu kitap, hayranlar ve hayranların dünyasına derinlemesine girenler için bir hediye ve paranormal romantizm hakkında sevdiğim tüm unsurlarla dolu... ama komiklik en üst seviyeye çıkarılmış ve ateşli, ateşli, ateşli bir sıcaklık var!”

—Susan Lee, *Seoulmates* ve *The Name Drop* kitaplarının yazarı

“Rosie, *Fan Service*'i özellikle benim ve ilgi alanlarım için yazdı ve ben bu kitaba bayıldım! Gotik kahraman? Var. İşkence gören yakışıklı kahraman? Var. Çılgın öncül? İki kez var. Azgın acı çekme? Bunun için yeterince büyük bir onay işareti yok. Türün her tanımına göre kesinlikle kusursuz bir romantik komedi — kesinlikle okunması gereken bir kitap! Bu kitap anında en çok satanlar listesine girmezse, kedimin daha önce hiç görmediği kadar dramatik, duygusal ve çok kafa karıştırıcı bir protesto düzenleyeceğim.”

—Jen Comfort, *What is Love?* kitabının yazarı

“Bu tuhaf, mizahi romantizm iyi yazılmış ve kurgulanmış, okuyucular ilginç karakterlerine çabucak aşık olacaklar. Olivia Dade'in *Spoiler Alert* serisinin hayranları, Danan'ın bu süper hayranlık dolu övgüsüne özellikle bayılacaklar.”

—*Library Journal* (yıldızlı yorum)

“Bu hikayedeki paranormal unsurlar eğlenceli ve Devin'in kurt gibi davranışları, baharatlı sahneleri daha da lezzetli hale getiriyor. Hem eğlenceli hem de düşünceli, hayran kitlesi olan okuyucular için ekstra çekici.”

—*Kirkus Reviews*

ROSİE DANAN'IN DİĞER ESERLERİ

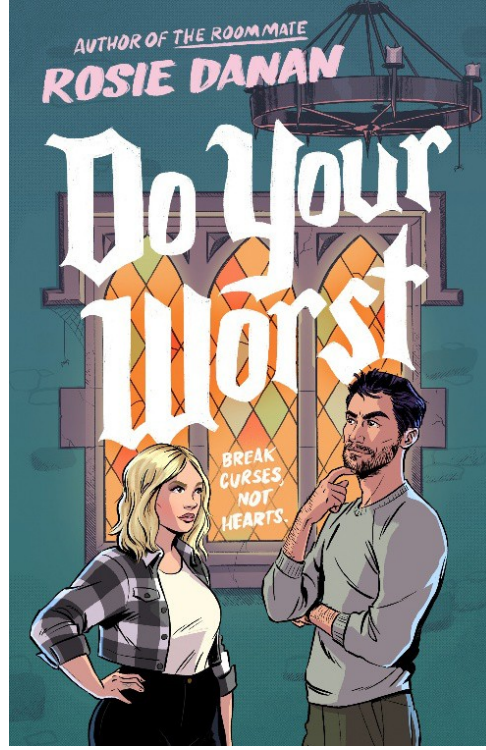
Oda Arkadaşı
Samimiyet Deneyi Elinden
Gelenin En Kötüsünü Yap
Hayran Hizmeti

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2022 Sylvie Rosokoff

Rosie Danan, çağdaş ve paranormal romantik komedi türünde ödüllü, çok satan bir yazardır. *New York Times*, onun yazdıklarını "sıcak, komik ve muhteşem derecede seksi" olarak tanımlamıştır. Bir sonraki kitabı üzerinde çalışmadığında, Rosie hızlı müzik eşliğinde yavaşça koşmaktan ve başkalarının köpeklerini sevmekten hoşlanır.

Bir lanet, okültizm uzmanı ve itibarını yitirmiş bir arkeoloğu, Rosie Danan'ın anında Rosie Danan'ın en çok satan kitabında!

Riley Rhodes, kötü şöhretli bir İskoç kalesindeki laneti kaldırmak için işe alındığında, doğaüstü olaylara olan yeteneğini nihayet meşru bir işe dönüştürme fırsatı bulur. Yalnız çalışmaya alışkın olan Riley, varışta yakışıklı bir yabancıyla tanışınca hoş bir sürpriz yaşar, ta ki adam onu kovdurmaya çalışana kadar. Clark Edgware, kendini kendini ilan eden bir "lanet kırıcı"nın, geçmişteki bir skandalın ardından son şansı olan kurtulma şansını tehdit etmesine izin veremez. Riley'i araştırma alanından kovmayı başaramayınca, ondan uzak durmaya yemin eder. Ne yazık ki Riley, intikam almaya yemin etmiştir. Meğer, kavga etmekten daha iyi yaptıkları tek şey daha iyi yaptıkları tek şey, birbirleriyle dalga geçmektir ve dikkatli olmazlarsa, kaleden daha fazlası harabeye dönecektir.

[Kitabınızı şimdi alın!](#) Kitap satılan her yerde mevcuttur.

Do Your Worst'un sevilen yazarı tarafından kaleme alınan, gerçeklerin hayran kurgularından daha garip olduğu, ateşli bir paranormal romantik komedi...

Küçük kasabanın dışlanmış Alex Lawson'ın uyum sağlayabildiği tek yer, uzun süredir yayınlanan kurt adam dedektif dizisi The Arcane Files için kurduğu

The Arcane Files adlı uzun soluklu kurt adam dedektif dizisi için kurduğu çevrimiçi hayran forumudur. Kurgusal doğaüstü efsaneleri arşivlemeye olan bağlılığı, dizinin yıldızı Devin Ashwood'a gizli bir nefret beslemesine rağmen onu internette ünlü yapmıştır. Dizisi yayından kaldırıldığından beri Devin ve kariyeri düşüşe geçmiştir ama önceki geceye dair hiçbir şey hatırlamadan ormanda çıplak uyanmak, özellikle de kazandığı pençeler ve dişler, yeni bir dip noktadır. Cevaplar bulmak için çaresiz olan Devin, Alex'i bulur ve onu

içindeki canavarı kontrol altına almasına yardım etmesini sağlar. Ne yazık ki, dikkatli olmazlarsa, birbirlerine yakınlaşmak onlara pahalıya mal olabilir.

Kitabınızı [hemen alın!](#) Kitap satılan her yerde mevcuttur.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

